

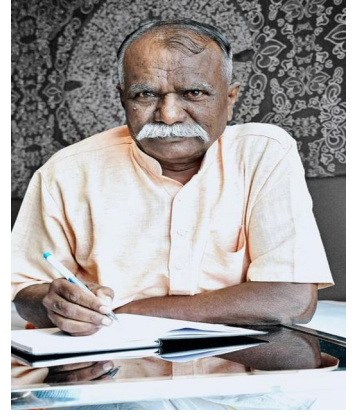

108

செந்தமிழ்நூல்கள்

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

சோ சூர்மன்

ISBN : 978-81-687682-6-0

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

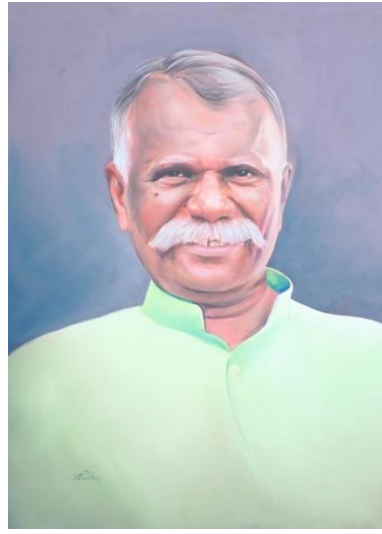
அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

<https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/177-%E0%AE%9A%E0%AF%8B%E0%AE%A4%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%AE%E0%AE%A9%E0%AF%8D-1953>

செந்தமிழ்சிற்பிகள் சோதர்மன் (1953)

அறிமுகம்

சோ. தர்மன் (பிறப்பு: ஆகஸ்ட் 8, 1953) புதின, சிறுகதை எழுத்தாளர் ஆவார். கரிசல் மண் சார்ந்த வேளாண் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்யும் படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவர். கி. ராஜநாராயணனின் எழுத்துகளால் ஈர்க்கப்பட்டு எழுத்தாளராகப் பரிணமித்தவர்களில் ஒருவர். விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சோ. தர்மராஜ் எனும் இயற்பெயர்கொண்ட இவர், பொன்னுத்தாய், சோலையப்பன் ஆகியோருக்கு மகனாக 1953 ஆகத்து 8-ஆம் நாள் தூத்துக்குடி மாவட்டம், கோவில்பட்டி வட்டத்திலுள்ள கடலையூருக்கு அருகில் உருளைகுடி என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். இவர் கண்மாயின் ஈரம் கொண்ட எழுத்துக்காரர்! என தமிழ் இந்து பத்திரிக்கையால் புகழ் பெற்றவர்.

புதினம்

கூகை (தமிழ் வளர்ச்சிக்கான சிறந்த நூல்களுக்கான பரிசு பெற்ற நூல்).
இப்புதினம் ஆக்சுபோர்டு பல்கலைக்கழகத்தால் ஆங்கிலத்திலும்
"மூங்கா" என்னும் பெயரில் மலையாளத்திலும்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சூல் (2016) (சுஜாதா விருதையும் சாகித்ய அகாதமி விருதையும் பெற்ற
நூல்)

தூர்வை (2017)

பதிமூனாவது மையவாடி (2020)

சிறுகதைத் தொகுதிகள்

ஈரம் (சிறுகதைத்தொகுதி)

சோகவனம்

வனக்குமாரன்

அன்பின் சிப்பி (2019)

நீர்ப்பழி

வாழ்க்கை வரலாறு

வில்லிசைக்கலைஞர் பிச்சைக்குட்டி (2014)

விருதுகள்

1992 மற்றும் 1994 ஆண்டுகளில் இலக்கியச் சிந்தனையின் சிறந்த
சிறுகதைக்கான விருதினைப் பெற்றிருக்கிறார்.

கூகை என்னும் புதினத்திற்காகத் தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்
துறையின் 2005 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நூலுக்கான பரிசினைப்
பெற்றிருக்கிறார்.

சூல் என்னும் புதினத்திற்காக 2016-ஆம் ஆண்டிற்கான சுஜாதா
விருதைப் பெற்றார்.

சூல் என்னும் புதினத்திற்காக 2019-ஆம் ஆண்டில் சாகித்ய அகாதமி
விருதைப்பெற்றார்.

- என்னுடைய எழுத்துக்கள் எப்படி உருவாகின்றன?

- வாசகன் என்னுடைய எழுத்துனை எப்படி புரந்துகொள்ள வேண்டும்?

- படைப்பாளன் என்பவன் எப்படி இருக்க வேண்டும்?

- என்னுடைய எழுத்து இந்தச் சமூகத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தை/ பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது?

- தன்னை எப்படி அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார்?

என்ற கேள்விகளுக்கு சோ.தர்மனின் பதில்களைத் தெரிந்து கொண்டு, அவரது படைப்புக்குள் பயணம் செய்யும்போது அதனை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

- 'கலப்புல் களத்திலே என்றாலும் சாடை காட்டிலே' என்பது சொலவடை. அதுபோல நான் எங்கேயிருந்தாலும் பேனா வைத் தொடும்போது என் மக்களும் அவர்கள் வாழும் கரிசல் மண்ணும் தான் கண் முன்னே நிற்கும் என்று ஈரம் தொகுப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- ஆத்மாவின் எந்த அடி ஆழங்களிலிருந்து வெடித்துச் சிதறிக் கதறும் மனத்தின் எந்த விளிம்புகளிலிருந்து எதையும் கெக்கலித்து மறுதலிக்கும் எந்த பைத்ய நிலையிலிருந்து படைப்புகள் உருவாகின்றனவோ அந்த ஆழங்களிலிருந்து, விளிம்புகளிலிருந்து, அந்த பைத்ய நிலையிலிருந்துதான் படைப்புகள் அணுகப்பட வேண்டும் (2001:10).

- ஒரு நல்ல எழுத்தாளன் வாசகனுக்குத் தன் இறக்கைகளைத் தந்து காடுகள், மலைகள், பாலைவனங்களில் அழைத்துச் செல்ல முடியும்.

- ஒரு கதையைப் படிக்கும் வாசகன் அது பற்றிய பார்வையை யும் எதிர்கொள்கிறான். உள் வாங்கிக் கொள்கிறான். இந்த இரண்டும் சேர்ந்து ஒரு மூன்றாவது தளத்தை நோக்கிச் சிந்தனைகள், உணர்வுகளை உந்தித் தள்ளுவதே இலக்கியத் தின் பணி, தாக்கம், வீச்சு, பயன் எல்லாம். (2001:21-22)

- தன்னுடைய படைப்பு, வாசகன், படைப்பின் விளைவு என்ற கருத்துக்களைக் கூறும் தர்மன் தன்னை எப்படி அடையாளப் படுத்திக் கொள்கிறார் என்பதும் முக்கியம். "என்னுடைய எழுத்துக்களை ஒரு சிலர் தலித் எழுத்துக்களாகச் சித்திரிக் கிறார்கள். நான் பிறப்பால் மட்டுமே தலித். எழுத்தால் அல்ல. இதுவரை தமிழ் இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள தலித் இலக்கியங்கள் என்று பறைசாற்றப்படுகின்ற எந்த எழுத்துமே என்னை ஆகர்ஷிக்கவில்லை. காரணம், நான் ஒரு தலித் என்பதாலும் தலித் சமூகம் மற்றும் அதன் கலாச்சாரத்தை உணர்ந்தவனாக இருப்பதும் கூட இருக்கலாம். தலித் கதை யாடலை, தலித்தின் தனித்தன்மையை, தலித் சமூகச் சித்திரங் களை கலாபூர்வமாகச் சித்திரித்து சிருஷ்டிக்கும் ஒரு உன்னத கலைஞன் இனிமேல்தான் உருவாக வேண்டும். (2001:24-25)

மேற்கண்ட சோ.தர்மனின் கூற்றிலிருந்து அவரது கதைகள் குறித்து விவரிப்பதாக இக்கட்டுரையின் பின்வரும் பகுதி அமைகிறது.

சோ.தர்மனின் கதைகளை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துக்கொள்ளலாம். அவை:

- தொழில் சார்ந்த செயல்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்தும் கதைகள்
- சமூகம் சார்ந்த செயல்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்தும் கதைகள்

மேற்கண்ட இரண்டு பிரிவுகளும் ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கிய தொடர்புடையவை. முதலில் கூறப்பட்டவை ஒரு தொழிற்சாலையில்

வேலை செய்பவர்கள் (அ) சொந்தமான தொழில் செய்பவர்கள் அதற்குள் ஏற்படுகின்ற மன உளைச்சல் களை வெளிப்படுத்தும் தன்மை கொண்ட கதைகள். இரண்டாவது உள்ளவை சமூகத்தில் வாழும் அனைத்து வகைப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்வதாக உள்ளது.

கோவில்பட்டிப் பகுதி சார்ந்து இயங்கும் தீப்பெட்டி மற்றும் பட்டாசுத் தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்யும் மக்களின் வாழ்வியலில் உள்ள தழும்புகளைப் பதிவு செய்கிறது. தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் மக்களின் வாழ்வில், அதில் எப்பொழுது வேலை கிடைக்கும், எந்தெந்த காரணங்களுக்கு வேலையில்லாமல் போகும், மற்ற வேலைகளுடன் ஒப்பிடும் போது தீப்பெட்டித் தொழில் வேலை எப்படியிருக்கும் என்பதைப் பதிவு செய்கிறது 'ஈரம்' என்னும் கதை. மேலும் அவர்கள் தங்களுடைய வறுமை நிலையினால் அடையும் கிண்டல் கேலிகள் எது என்பதை இக்கதைப் பதிவு செய்கிறது. இவ்வேலை எப்படிப்பட்டது என்பதை 'என்ன பய வேல, சாவாஞ் செத்த பய வேல, செத்துப் பொழைக்கிற மாதிரி, செத்தமின்னுமில்லாம பொழச்சமினுமில்லாம' என்ற கூற்றிலிருந்தும் புரிந்து கொள்ளலாம். (2010 ; 103)

இதே போல் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் பெண்கள் நிலைபற்றி 'தவம்' என்ற கதைப் பதிவு செய்துள்ளது. இதில் பெண்களுக்குள் நடைபெறும் உரையாடல்கள், சண்டைகள் குறித்துப் பேசப்பட்டுள்ளன. இக்கதையில் குறிப்பாகக் குழந்தை பெற்ற தாய் மற்றும் குழந்தை படும் துயரங்களையும் அவலங்களையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

தீப்பெட்டித் தொழிலில் வேலை செய்யும் (ஆண்கள்,பெண்கள்) இவர்களின் திருமண வாழ்வு என்பது அடகு கடையில் நகை வைப்பதை போன்றது. இதனை 'அடமானம்' என்ற கதையில்

வெளப்படுத்தியுள்ளார். இதில் திருமணத்திற்குப் பரசம் போடும் போது பின்பற்றும் சடங்குமுறைமைகளைத் தத்ருபமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் ஆண்கள் தன் முதலாளியிடம் திருமணம் குறித்துத் தெரிவிக்கும் போது, அந்த பொண்ணும் இங்கதான வேலைக்கு வரும் என்ற கேள்வியின் வக்கிரம் புரியாமலில்லை. தீப்பெட்டித் தொழிலில் வாழ்வைத் தொடங்கிய பெண்ணின் வாழ்வு, தான் வாழப்போகும் ஊரில் உள்ள தொழிற்சாலையில் வாழ்வைத் தொலைக்கும் தன்மையுடையதாய் இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பட்டாசுத் தொழிலில் வேலை செய்யும் இளம்பெண்கள், தான் பருவமடைந்ததுகூட தெரியாத தன்மையைப் பதிவு செய்துள்ளார். இதனோடு, கிராம வாழ்வில் பருவமடைந்த பெண்களுக்குச் சாதகம் எழுதும் முறையை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது தொழில் சார்ந்த கஷ்டங்களையும் நம்பிக்கை சார்ந்த விழுமியங்களையும் 'உதிரப் பூ' என்ற கதையில் புனைவு செய்துள்ளார்.

பட்டாசுத் தொழிற்சாலையில் வெடி தயாரிக்கும்போது, அரசாங்க உத்தரவுகள் எந்த அளவுக்கு பின்பற்றப்படுகின்றன என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வாறு பின்பற்றாமலும், பெரிய பெரிய ஆர்டர் எடுக்கும்போது ஏற்படும் விளைவுகளைப் பதிவு செய்வதாக 'நசுக்கம்' கதை அமைகின்றது.

மேற்கண்ட இரண்டு தொழில்களைப் போல் வேட்டைத் தொழில் செய்பவர்கள் வாழ்வியலை 'இரவின் மரணம்' பதிவு செய்துள்ளது. அதில் குறவர்கள் இரவு வேட்டைக்குச் செல்லும்போது ஏற்படும் சந்திப்புகள் மற்றும் சிக்கல்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை 'எல்லாத்துக்கும் ஒரு நாள் சாவு, வேட்டைக்காரனுக்கு நித்தமும் சாவு' என்ற வரிகளிலிருந்து புரிந்துகொள்ளலாம்.

உழவுத் தொழில் மேற்கொள்பவர்களுக்கு மிகுந்த உளைச்சலைத் தரக்கூடிய விஷயம் கடனும், தண்ணீரும்தான். இவ்விரு பொருண்

மைகளை அடிநாதமாகக் கொண்டு வருவு மற்றும் கழிவுகள்

ஆகிய கதைகளைப் புனைந்துள்ளார். இதில் விருவு கதையில் கடன் தொல்லையோடு, உழவுத் தொழில் சார்ந்த நடைமுறை வாழ்வியலையும் பதிவு செய்துள்ளார். கழிவுகள் கதைகள் சாயத் தொழிற்சாலைக் கழிவுகள் விவசாயம் மேற்கொள்ளும் நீரில் கலப்பதனால் உற்பத்தி சார்ந்தும் வயலில் வாழும் பறவையினங்கள் சார்ந்த பாதிப்பையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் இயற்கை விவசாயம் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தியுள்ளார். மேலும் பரம்பரையாக உழவுத் தொழில் மேற்கொள்பவரோடு, புதிதாக அத்தொழிலில் ஈடுபட்டு முன்னேறி வருபவர்கள் படும் துயரினைப் பதிவு செய்வதாக 'முளைக்கும்' கதை அமைந்துள்ளது. இதில் மிளகாய்த் தொழில் உற்பத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கண்ட சூழலைப் புனைவாக்கியுள்ளார்.

அன்றாட வேலை செய்து உயிர் வாழ்ந்து வருபவர்களின் வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில கதைகளைப் புனைந்துள்ளார். இதில் கால ஓட்டத்தில் எல்லாம் மாறக்கூடியன என்பதை மறந்து, முடிவெட்டும் தொழில் மேற்கொள்பவரிடம் மேல்நிலைச் சமுதாயமாகக் கருதிக்கொள்ளும் நபரின் செயல்பாட்டை 'சிதைவுகள்' கதையில் புனைந்துள்ளார். இதேபோல் தினந்தினம் பூ விற்று கிடைக்கும் வருமானத்தில் கணவனுக்கு 'குடி' ப்பதற்கும், குழந்தைகள் வாழ்வதற்கும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணின் சோகத்தை 'மணம்' என்னும் கதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'தொக்கம்' என்னும் கதையில் பனையேறிகளின் வாழ்வை பனைமரத்தில் கூடு கட்டியுள்ள செம்பிராந்தின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 'சோறு' என்னும் கதையின் வாயிலாக ஆடு மேய்ப்பவர்களின் உரையாடலை மையமாகக் கொண்டு மேய்ச்சல் தொழிலின் தன்மைகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

மேற்கண்ட தொழில்கள் சார்ந்த சோ.தர்மனின் புனைவின் வகைமைகளைப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஒரு படைப்பாளன் தான் காணும் உலகில் தனக்கு ஏற்பட்ட தாக்கத்தின் மூலம் படைப்புகளை

உருவாக்குகின்றான். பட்டாசு, தப்பெட்டி, உழவு, முடித்தருத்தம், பூ
விறற்றல், வேட்டை ஆகிய தொழில் சார்ந்து தர்மனுக்கு ஏற்பட்ட
பாதிப்புகளாகவோ அல்லது கீறல்களாகவோ மேற்கண்ட கதையைப்
புரிந்து கொள்ளலாம்.

சோ.தர்மன் சமூகம் சார்ந்த அனைத்துப் பக்கங்களிலும் தனது
பார்வையைச் செலுத்தியுள்ளார் என்றே தோன்றுகிறது. ஒரு தனி
மனிதன், அவன் சார்ந்த குடும்பம், சமூகம், சமூகத்தில் நடைபெறும்
நல்லது, கெட்டது, கெட்டது என்றால் அதை செய்த நபர் அவ்வாறு
செய்ததற்குரிய காரணம் யார்? அவன் மட்டும் தானா? அல்லது இந்த
சமூகமா? ஒரு சூழலில் தவறு செய்தவன் மீண்டும் திருந்தும்போது
சமுதாயம் செய்யும் உபகாரம் என்ன? என்ற நோக்கிலும், பெண்கள்
குறித்து சமுதாயத்தின் பார்வை என்ன? ஒரு பெண் தனக்கு ஏற்படும்
சிக்கல்களை எப்படி எதிர்கொள்கிறார்? என்ற நோக்கிலும் சமூகம்
சார்ந்த இவரது கதைகளைப் பொதுநிலைப்படுத்தலாம்.

சமூகத்தில் உறவுகளில் பிணக்கு ஏற்படுவது என்பது இயல்பு.
அண்ணன் தங்கை உறவில் விரிசல் ஏற்பட்டு, ஒரு நல்ல நிகழ்வு
நடைபெறும்போது இருவர் உள்ளத்திலும் ஏற்படும் மன ஊஞ்ச
லாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட புனைவு 'மனம் என்னும்
ஊஞ்சலிலே' . வார்த்தை என்ற சொல்லை மிகவும் சாதாரணமாக
எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. அப்படி கணவன்-மனைவி என்ற குடும்ப
வாழ்வில் ஒரு வார்த்தை ஏற்படுத்திய விரிசலும் மன உளைச்சலும்,
யார் பெரியவர் என்ற தன்முனைப்பையும் விவரிப்பதான கதை
'வார்த்தைகள்' .

தொழில் சார்ந்த கதைகளில் பெண்கள் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்தது
போலவே சமூகம் சார்ந்தும் பதிவு செய்துள்ளார். பெண்கள் சாபம்
விட்டால் பலிக்கும் என்பதை வற்புறுத்தும் தன்மை உடைய கதை

சாபம்: ஒரு தொன்மத்தைப் பெண்ணுருவால் கட்டமைத்து, அதன்மூலம் ஐ.நா.சபையைக் கேள்விக்குட்படுத்தி கேலி செய்யும் தன்மையில் கதை அமைந்துள்ளது. “ஊழ்” என்பதனை வலிமை படுத்தும் தன்மையில் அமைந்த கதை “ஊழ்” . ஒரு பெண்ணைத் துன்பப்படுத்தி அவளால் பெறப்பட்ட சாபம் பலிக்கும் என்பதை மையமாகக் கொண்ட கதை. தினக்கூலி வேலைக்குச் செல்லும் பெண் படும் துயரங்களை ‘வாழையடி’ பதிவு செய்துள்ளது. கிராமத்தில் பக்கத்து பக்கத்து வீடுகளில் பொருட்கள் திருடுபோனால் இரு குடும்பத்துப் பெண்களும் போட்டுக் கொள்ளும் சண்டையை ‘சத்தியங்கள்’ என்னும் கதையில் பதிவு செய்துள்ளார். ‘அழுக்கு’ என்னும் கதையில் ஆதரவற்ற நிலையில் வாழும் பெண்ணைப் பற்றிப் பதிவு செய்துள்ளார். இக்கதை ஆதரவற்ற பெண்ணின் வாழ்வியலை நாசமாக்குபவர்கள் சமகாலத்திலேயே தண்டிக்கப் படுவர் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண்ணின் கூற்றாக, இந்தச் சமுதாயத்தில் கோவலனாக ஆண்கள் வாழும் வரை கண்ணகி சிலையாக இருக்க முடியாது என்பதை உணர்த்தும்விதமாக ‘சிலையற்ற கண்ணகி’ அமைந்துள்ளது. விதவைப் பெண்ணின் கேள்வியாக அமையும் கணவன் இறந்தால் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் பெண்களுக்கு மட்டும்தானா? மனைவி இறந்தால் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் கிடையாதா? என்பதை மையப்படுத்துவதாக ‘சிதறல்கள்’ கதை அமைந்துள்ளது. இந்தச் சமூகத்தில் கணவனை இழந்து அலுவலகங்களுக்கு வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களின் நிலை மோசமானதும் கடினமானதாக உள்ளது. ஒரு மரத்திற்கு இருக்கும் மனிதப்பண்பு இங்கு மனிதனுக்கு இல்லை என்பதை ‘வதை’ கதை உணர்த்துகிறது.

சமூக மதிப்பீட்டில் குழந்தைப்பேறு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. குழந்தைப் பேற்றை கொண்டு நடைபெறும் தொழிலை தான் சார்ந்த பகுதியில் உள்ள கோயிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘கோணல்கள்’ கதையில் எழுதியுள்ளார். ‘குருத்து’ என்னும் கதையில் ஒரு குழந்தையின் இறப்பை மையமாக வைத்து அவர்களின் நம்பிக்கை மற்றும் சாதிய இறுக்கத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஊழியர்கள் மற்றும் மருத்துவர்கள் நடந்துகொள்ளும் விதத்தை கோடிட்டுக் காட்டும் 'சிகிச்சை' கதையில் திருடனாப் பாத்து திருந்த நினைச்சாலும் சமுதாயம் அவனைத் திருந்த விடாது. சிகிச்சை பெற வேண்டியது சமுதாயமே தவிர தனிப்பட்ட மனிதனல்ல என்பதை மையப்படுத்துகிறது. சட்டத்தின்மூலம் சரிசெய்ய முடியாது என்பதை 'சட்ட வேலைகள்' என்னும் கதையில் ஜெயிலில் மனிதர் களை அடைத்து வைக்கும்போது அடைபடுவது சட்டமே தவிர மனிதர்களுடைய உணர்வுகள் இல்லை என்பதை வலியுறுத்தும் கதை. ஒரு மனிதன் கோபத்தினால் செய்யும் தவறினால் ஏற்படும் தீங்கினை உணர்ந்து பழைய நிலையை அடையும்போது ஏற்படும் மனஉணர்வை 'விட்டு விலகி' பதிவு செய்கிறது. மனிதன் என்பவன் எந்த ஒன்றையும் எதிர்பார்ப்போடு செய்யும் மனநிலை உடைய வன், ஆனால், மரங்கள் எந்த எதிர்பார்ப்புமின்றி மனிதனுக்கு உதவுகிறது என்பதை உணர்த்துவதாக 'அவஸ்தை' உள்ளது. ஒருவன் தன் வாழ்வில் செய்யும் எல்லா நல்ல காரியங்களும் அவனுக்குத் தீங்காக அமையும் என்பதை வலுப்படுத்தும் விதமாக 'மிதவை' அமைந் துள்ளது. சமுதாயத்தில் ஆண் என்பவன் தான் நினைத்ததை அடைய எந்த ஒன்றையும் செய்வான் என்பதை 'அழுத்தம்' கதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார். சாராயம் விற்று வாழ்பவன் திருந்தி வாழ நினைக்கும்போது சமுதாயமும் அதிகாரமும் அவனைத் திருந்த விடாமல் தடுப்பதை 'தழும்பு' கதை சுட்டுகிறது. எந்த ஒரு தவறுக் கும் விசாரணை என்பதை தவறு செய்தவன் நிலையிலிருந்து தொடங்கப்பட வேண்டும் என்பதை 'நாசி' கதை உணர்த்துகிறது. அதிகாரத்திற்கு பயந்து அதிகாரி தனது செயலைத் தவறாக செய்த அதிகார துஷ்பிரயோகத்தை 'நீர்ப்பழி' சுட்டுகிறது. மன்னனாக இருந்தாலும் தன் அதிகாரத்தால் தான் செய்த தவறை மறைக்க முடியாது என்பதை 'பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பிரபஞ்சம்' என்னும் கதைப் பதிவு செய்கிறது.

சமுதாயத்தில் கலவரங்கள் ஏதேனும் ஒரு வடிவத்தில் தோன்றும். இவரது கதைகளில் கலவரம் குறித்து சில பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழக மற்றும் இந்திய அரசியலில் சிலைகள் முக்கிய

இடத்தனைப பெறுகின்றன. சிலை உருவத்துனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றும் கலவரத்தினை 'குரளி வித்தைக்காரன்' கதை கூறுகிறது. 'இறுக்கம்' என்னும் கதை சாதி சண்டைகளால் ஏற்படும் கலவரங்களை மையமிட்டது. கலவரங்கள் நிகழும் சூழலில் நிலவும் இறுக்கமான மன உணர்வுகளை இக்கதைப் பதிவு செய்கிறது. கொடிகளின் நிறத்தால் உண்டாகும் கலவரத்தை மையமிட்டது 'கொடிகளின் நிறம்' கதை.

ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் சில சுவடுகள் படிந்திருக்கும். சோ.தர்மனது மனதில் படிந்துள்ள சுவடுகளுள் சிலவற்றைப் புனைவாக்கியுள்ளார். 'இருந்தது' என்னும் புனைவில் இறந்துபோன பாட்டியின் நிழற்படத்தைக் கொண்டு, தான் வாழ்ந்த இளமைக்கால வாழ்வை நினைவுகூறும் கதை. ஒரு ஊரில் போஸ்ட் மாஸ்டராக பணிபுரிந்த சண்முகசுந்தரத்தின் வாழ்வை அவரது பணியோடும் அவ்வூர் மக்களோடும் ஒப்பிடும் 'சார் போஸ்ட்' . ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இரண்டு முகம் உண்டு. அதில் படைத்தளபதியாக பணியாற்றிய ஒருவரின் வரலாற்றையும் அவரது டைரியையும் இணைக்கும் பாலமாக 'அன்பின் சிப்பி' அமைந்துள்ளது.

அன்றாட நடைமுறை வாழ்வில் நடைபெறும் நிகழ்வுகளைக் கொண்டும் தனது புனைவினைச் சாத்தியப்படுத்தியுள்ளார். வேலையில்லாமல் ஊரில் சுற்றித் திரியும் கும்பல் உண்டாக்கும் வம்புச் சண்டைக்கு, எதையும் அறியாத அதற்குச் சம்பந்தமில்லாத அப்பாவி மக்கள் பாதிக்கப்படுவதை 'அப்பாவிகள்' கதை சுட்டுகிறது. 'ஒச்சம்' என்னும் கதை கண் பார்வையற்றோர் படும் துயரங்களை மட்டும் கூறாமல் பார்வையுடையோர் கண் தானம் செய்ய வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்துகிறது. 'சோக வனம்' கதை மற்ற கதைகளோடு ஒப்பிடும்போது மிக அடர்த்தியான உவமைகளைக் கொண்ட கதை. காடுகளை அழிப்பதினால் ஏற்படும் பாதிப்பை மையமாகக் கொண்டது.

செயல்படுகின்றனர் என்பதை 'நடப்பு' கதையின்வழி அறிய முடிகின்றது. வேலை கிடைக்கும் வரை கஷ்டப்படுவதும் வேலை கிடைத்தவுடன் ஏமாற்றுவதும் என்ற கொள்கையில் செயல்படுபவரை 'விசாரம்' கதை பதிவு செய்கிறது. ஒரு நாள் வேலை கிடைப்பதற்கு வழியில்லாமல் கிடைத்த ஒரு நாள் வேலையில் ஏற்பட்ட உணர்வுகளை 'கழுகுகள்' பதிவு செய்கிறது. வனகுமாரன் கதையில் எல்லாவற்றையும் வெல்லக்கூடிய ஒன்றாக காமத்தினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த உலகத்தில் யாரும் யாரையும் நம்புவதற்கில்லை. இதனைப் பாலியல் வன்மத்துக்குள் ஒரு நம்பிக்கைத் துரோகத்தையும் இணைத்து 'வலைகள்' என்னும் கதையில் புனைந்துள்ளார். உணர்வு சார்ந்த உண்மையான மனிதன் என்பவன் எப்படி இருப்பான் என்பதை 'மனுஷம்' கதை உணர்த்துகிறது. மனிதன், மதம் இவற்றோடு சமூகம் கொண்டுள்ள உறவினை 'ம(னி)தம்(?)' கதைப் பேசுகிறது.

வீட்டில் வளர்க்கும் செல்லப் பிராணிகளுடன் மனிதன் கொண்ட வாழ்வு எத்தகையது என்பதை (அ)ஹிம்சை கதைக் கூறுகிறது. மக்களின் அடையாளம் சார்ந்த கலைகள், சினிமா தாக்கத்தினால் அடைந்த மாற்றங்களை 'நிழல்பாவைகள்' பதிவு செய்கிறது. இந்த உலகத்தில் உண்டாக்கப்பட்டவை அனைத்தும் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டவை என்பதை எனக்கான சாமி மூலம் வலுப்படுத்துகிறார். பழமையை முதன்மைப்படுத்தும் நோக்கில் நவீன மருத்துவ முறைமைகளைவிட பழைய மற்றும் நம்பிக்கை சார்ந்த மருத்துவத்தை முக்கியத்துவம் நோக்கில் 'மருந்து' கதை அமைகின்றது. வெட்ட வெளியில் விளிம்புநிலை வாழ்வை மேற்கொள்ளும் மனிதர்களைப் பற்றியது 'மைதானம்' . இதில் 'குடி' அவர்களுக்கு எத்தகைய பாதிப்பினை உண்டாக்குகிறது என்பதை இக்கதைப் பதிவு செய்கிறது.

'தற்காத்து' என்ற கதை தற்காப்பு கலை பயிற்றுவிப்பது தொடர்பாகவும், அதை எப்போது பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை முன்னிறுத்துகிறது. 'வம்சம்' புதிய ஆகாயங்கள் உருவாவது

தொடர்பான கதை. சிருஷ்டி எனபது கற்றதவ மத

போதனைகளும், கூடை முடைபவனின் வாழ்வையும் ஒப்பிட்டு, விசாரணை செய்யும் நோக்கில் அமைந்த கதை.

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

சோ.தர்மன் கதைகள், மருதா, 2001

ஈரம், சிந்து பதிப்பக அறக்கட்டளை, சென்னை, 1994

சோகவனம், சாருலதா பதிப்பகம், சென்னை, 1999

சோ.தர்மன் கதைகள், சிபிச்செல்வன் (தொகுப்பு), சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2010

(கட்டுரையாளர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையின் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர். "சைவ சமயம் - தமிழ் அச்சுப் பண்பாடு ஆகியவற்றின் உறவு" குறித்து ஆய்வு செய்து வருகிறார்.)

விருதுகள்

- 1992 மற்றும் 1994 ஆண்டுகளில் இலக்கியச் சிந்தனையின் சிறந்த சிறுகதைக்கான விருதினைப் பெற்றிருக்கிறார்.
- கூகை என்னும் புதினத்திற்காகத் தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் 2005-ம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நூலுக்கான பரிசினைப் பெற்றிருக்கிறார்.
- சூல் என்னும் புதினத்திற்காக 2016-ம் ஆண்டிற்கான சுஜாதா விருதைப் பெற்றார்.
- சூல் என்னும் புதினத்திற்காக 2019-ம் ஆண்டில் சாகித்ய அகாதெமி விருதைப்பெற்றார்.
- முன்னாள் முதல்வர்கள் கருணாநிதி, ஜெயலலிதா ஆகியோரிடமிருந்து மாநில அரசு விருதுகள்.

வி.ஆர்.கிருஷ்ணய்யர் விருது, சுந்தரனார் விருது.

- கனடா தோட்ட விருது (2005)
- சுஜாதா விருது (2016)
- ஆனந்த விகடன் விருது (2019)

இலக்கியவாழ்க்கை

சோ.தர்மன் தன் தாய்மாமனான எழுத்தாளர் பூமணியிடமிருந்து எழுத்தாளராகும் ஊக்கத்தை அடைந்தார். கி.ராஜநாராயணன், சி.கனகசபாபதி, ஜோதிவினாயகம், தேவதச்சன் ஆகியோரால் வழிநடத்தப்பட்ட கோயில்பட்டியின் இலக்கியச் சூழலில் உருவானவர் சோ.தர்மன். கோயில்பட்டி பகுதியின் கரிசல் காட்டின் இலக்கிய முன்னோடியான கி.ராஜநாராயணின் எழுத்துக்களை முன்னுதாரணமாக கொண்டவர். கோயில்பட்டியில் எழுபதுகளில் தொடர்ச்சியாக நடந்துவந்த இலக்கிய உரையாடல்கள் சோ.தர்மனின் இலக்கியப்பார்வையை வடிவமைத்தன. தொழிற்சங்க அரசியலின் சிக்கல்களும் அவரை எழுதத் தூண்டின.

ஆனால் முக்கியமாக அவருடைய எழுத்துக்கான தூண்டுதல் கரிசல்நிலத்தில் நிகழ்ந்து வந்த தொடர்மாற்றங்களில் இருந்து எழுந்தது. வேளாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கரிசல்நிலத்தில் பருத்தி முதலிய கரிசல்பயிர்கள் இழப்பு தருவனவாக ஆயின. கண்மாய்கள் (ஏரிகள்) சார்ந்தே வேளாண்மை நடந்துவந்த கரிசலில் அந்நீர்நிலைகள் கைவிடப்பட்டு பராமரிப்பின்றி அழிந்தன. மக்கள் தொடர்ச்சியாக ஊரைவிட்டு வெளியேறவே கிராமங்கள் ஆளில்லாமல் விடப்பட்டன. மில் தொழிலாளியாக இருந்தாலும் சோ.தர்மன் தன்னை விவசாயியாகவே உணர்பவர். இந்த வீழ்ச்சி அவருள் வாழ்ந்த விவசாயியை துயரமும் சீற்றமும் கொள்ளச்செய்ததன் விளைவுகளே அவருடைய கதைகள். சோ.தர்மன் தன் பெரும்பாலான நாவல்களிலும் கதைகளிலும் உருளைக்குடி என்னும் சிற்றூரையே களமாக கொண்டு எழுதியிருக்கிறார்

1980-ல் மதுரையிலிருந்து வெளிவந்த மகாநதி இதழில் வெளியான விருவு என்பது சோ.தர்மனின் முதல் சிறுகதை. தொடர்ச்சியாக இலக்கியச் சிற்றிதழ்களில் சிறுகதைகளை எழுதினார். அன்பின் சிப்பி, ஈரம், சோகவனம், வனக்குமாரன் உள்ளிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும், ஐந்து நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

சோ.தர்மனின் முதல் நாவல் தூர்வை 1996-ல் சிவகங்கை அன்னம் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. அத்தியாயப் பகுப்புகள் இல்லாமல் ஒரே உரைநடை ஓட்டமாக எழுதப்பட்டது அந்நாவல். சோ.தர்மனின் நாவல்களில் முதன்மையாக கருதப்படுவது கூகை. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குறியீடாகவே கூகை அதன்பின்னர் மாறியது. பா.ரஞ்சித் முன்னெடுப்பில் தலித் இயக்க கலை அமைப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டபோது அதற்கு கூகை என்று பெயரிடப்பட்டது. சூல் நாவலுக்காக 2019 க்கான சாகித்ய அக்காதமி விருது அவர் எழுதிய சூல் நாவலுக்கு வழங்கப்பட்டது. பதிமூன்றாவது மையவாடி (2020) நாவல் உருளைக்குடி கிராமத்திலிருக்கும் கருத்தமுத்துவை மையமாகக் கொண்ட கதையிது. ஒரு கிராமத்திலிருந்து கல்வியின் நிமித்தம் வெளியே சென்று உலகத்தை அவன் அனுபவங்களால் கற்றுக் கொள்வதாக கதை விரிகிறது. வெளவால்தேசம் (2022) பகடியுடன் சூழ்ந்திருக்கும் சமூக வீழ்ச்சியைச் சித்தரிக்கும் நாவல்.

நாட்டாரியல் சார்ந்த செய்திகளை சேகரித்து ஆவணப்படுத்துவதில் ஈடுபாடு கொண்டவர் சோ.தர்மன். வில்லிசைக்கலைஞர் பிச்சைக்குட்டி பற்றிய வாழ்க்கைவரலாற்று நூல் எழுதியிருக்கிறார். கி. ராஜநாராயணன், ஜெயமோகன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், வெங்கட்சாமிநாதன் ஆகியோரை இலக்கியத்தில் தனக்கு அணுக்குமாகக் கருதுபவர், அவர்களுடன் உரையாடலில் இருந்தவர்.

சோ தர்மன் சுற்று சூழல் விழிப்புணர்வையும், இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வையும் மரபின் அறிவையும் பண்பாட்டையும் எடுத்துரைப்பதில் ஆர்வம் கொண்டவர். அரசின் குத்தகை

கண்மாய்களால் ஆடு, மாடு நர அருந்த அனுமதிககப்படவலலை. மேய்ப்பவர் அடித்து விரட்டப்படுகிறார் என்ற அவரின் ஆதங்கமான முக நூல் பதிவை மேற்கோள்காட்டி மதுரை உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கிய இடம்

சோ. தர்மன் - பாரதி நினைவு இல்லம்

சோ.தர்மனின் பெரும்பாலான நாவல்கள் உருளைக்குடி என்னும் அவருடைய சொந்த ஊரை களமாகக் கொண்டவை. சென்ற ஐம்பதாண்டுகளில் வேளாண்மையில் உருவான சரிவும், அதன் விளைவாக கிராமச் சமூக அமைப்பில் உருவான சிதைவும், அதன் வழியாக மானுட உறவுகளில் உருவாகும் சிக்கல்களுமே அவருடைய பேசுபொருள். சோ.தர்மனை இயல்புவாத அழகியல் கொண்ட படைப்பாளி என விமர்சகர் ஜெயமோகன் மதிப்பிடுகிறார். ஆசிரியரின் இடையீட்டின்றி மெய்யான தகவல்கள் வழியாகவும், உணர்ச்சியற்ற மிகையற்ற சித்தரிப்பு வழியாகவும் ஒரு நம்பகமான வாழ்க்கைக்களத்தை உருவாக்கி அதிலிருந்து வாசகர்கள் தங்கள் முடிவுகளுக்குச் செல்லச்செய்வது சோ.தர்மனின் எழுத்துமுறையாகும்.

சோ.தர்மன் பிறப்பால் தலித் என அடையாளப்படுத்தப்படும் சாதியைச் சேர்ந்தவர். ஆனால் அத்தகைய அடையாளங்கள் இலக்கியத்திற்கு எவ்வகையிலும் தேவையானவை அல்ல என்னும் கருத்து கொண்டவர். இடதுசாரி அமைப்புகளுடன் முப்பதாண்டுகள் இணைந்து செயல்பட்டவர். ஆனால் இடதுசாரிக் கருத்துக்களை இலக்கியத்தின் பேசுபொருள் ஆக்கக்கூடாது என்றும் இலக்கியவாதியின் பார்வையை அந்தக் கொள்கைகள் முடிவுசெய்யக்கூடாது என்றும் சொல்பவர். தன்னை தன் கிராமத்தின் கதையை இயல்பாக சொல்லமுற்படும் கதைசொல்லியாக உருவகம் செய்துகொள்பவர். இலக்கியத்தை கற்றறிந்தவராயினும் தன் எழுத்து

எண்ணுபவர். சோ.தர்மனின் எழுத்தில் கி.ராஜநாராயணன்,பூமணி இருவருடைய செல்வாக்கும் உண்டு. தமிழிலக்கியத்தில் சாமானியனின் அறச்சீற்றத்தையும் வரலாற்றுணர்வையும் வெளிப்படுத்தியவை அவருடைய படைப்புக்கள்.

"கு.அழகிரிசாமி, கி.ரா., பூமணிக்கு அடுத்த நிலையில் கரிசல் மண்ணின் ஆளுமை சோ.தர்மன்" என்று எழுத்தாளர் கோணங்கி குறிப்பிடுகிறார்.

சோ. தர்மன் - கி.ரா மற்றும் அவரது மனைவியுடன்

சோ. தர்மன் - பாரதி நினைவு இல்லம்

சோ.தர்மனின் 'சூல்'

நாவலுக்கு சாகித்ய அகாடமி விருது

<https://www.hindutamil.in/news/tamilnadu/530938-sakitya-academy-award-for-writer-so-dharman.html>

2019-ம் ஆண்டின் சாகித்ய அகாடமி விருதுக்கு கோவில்பட்டியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளார்.

இந்தியாவில் பல்வேறு மொழிகளில் வெளியாகும் சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு சாகித்ய அகாடமி சார்பில்

ஆண்டு தோறும் விருதுகள் வழங்கப்படு கின்றன. 2019-ம் ஆண்டுக்கான விருது பெறுவோர் பட்டியலை இறுதி செய்வதற்காக சாகித்ய அகாடமியின் தேசிய நிர்வாகக் குழக் கூட்டம் புதுடெல்லியில் நேற்று நடைபெற்றது. அந்தக் கூட் டத்துக்குப் பிறகு, விருது பெறு வோர் பட்டியல் வெளியிடப்பட்டது.

அதன்படி, 2019-ம் ஆண்டின் தமிழ் மொழிக்கான விருதுக்கு எழுத்தாளர் சோ. தர்மன் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளார். அவர் எழுதிய 'சூல்' என்ற நாவலுக்காக இந்த விருது வழங்கப்படுகிறது.

தமிழகத்தின் தென்கோடியி லுள்ள மக்களின் வேளாண்மை யோடு ஒன்றாக் கலந்த வாழ்க் கையையும், அவர்களது இயற்கை சார்ந்த அறிவையும், நீர் மேலாண் மையில் அவர்களுடைய ஆழ்ந்த புலமையையும், நவீன அறிவிய லால் அவையெல்லாம் காணும் சரிவுகளையும் அந்த நிலத்தின் மணத்தோடு பேசும் 'சூல்' நாவலை 'அடையாளம்' பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது.

தூத்துக்குடி மாவட்டம் கோவில் பட்டியைச் சேர்ந்த சோ.தர்மன் (66) இதுவரை 13 நூல்கள், 8 சிறு கதை தொகுப்புகள், 4 நாவல் கள் எழுதியுள்ளார்.வில்லிசை குறித் தும் ஆய்வு நூல் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஏற்கெனவே தமிழக அரசு சார்பில் 2 முறை விருது பெற்றுள் ளார். இவரது 'கூகை' நாவல் ஆக்ஸ்ஃபோர்டு

பல்கலைக்கழகக் கால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள் ளது.

மலையாளத்தில் மூங்கா என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது.

விருது குறித்து எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் செய்தியாளர்களிடம் கூறியதாவது: 1947-ல் சுதந்திரம் கிடைத்தபோது, தமிழகத்தில் 39,640 கண்மாய்கள் இருந்தன. அந்த கண்மாய்களின் இன்றைய நிலை என்ன என்பதே 'சூல்' நாவலின் மையக்கரு. அடிப்படை யில் நான் ஒரு விவசாயி. 10 ஏக்கர் காட்டை தண்ணீர் இல்லாமல் தரி சாக போட்டுவிட்டு இங்கு வந்து உட்கார்ந்துள்ளேன். இதுதான் இந்த நாவலை எழுத தூண்டுதலாக இருந்தது.

கண்மாய்கள் முன்பு அந்தந்த கிராமத்தின் வசம் இருந்தன. கிராம மக்களே அதில் மராமத்து பணிகளை மேற்கொண்டனர். இப் போது கண்மாயில் 4 அரசு துறைகளின் அனுமதியில்லாமல் ஒரு கைப்பிடி மண் கூட அள்ள முடி யாது. எங்களது மண் அது. அந்த மண்ணை நான் எடுக்கக்கூடாது என்றால் என்ன நியாயம்?

இதுகுறித்து நான் எழுதிய கட்டுரையை 'இந்து தமிழ்' நாளிதழ் பிரசுரித்துள்ளது. கண்மாய்களை மராமத்து பார்க்காததும், மண் எடுக்க விடாததுமே, விவசாயம் முழுமையாக நலிவுறுவதற்கு காரணம் என அக்கட்டுரையில் எழுதியுள்ளேன்.

கண்மாய்களைப் பற்றி பேசக் கூடிய நாவலுக்கு 'சூல்' என்று பெயர் வைத்தேன். சூல் என்றால், நிறைசூலி. உயிரை

உறபததி பண்ணக்கூடியவள. பிரசவிகும தாயாகத்தான அந்த நாவலை உருவகப்படுத்தி உள்ளேன். இந்த விருதை எனது உருளைக்குடி கிராம மக்களுக்கு சமர்ப்பிக்கிறேன். தமிழக அளவில் அறியப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் கோவில்பட்டியில் உள்ளனர். சர்வதேச விருது, சாகித்ய அகாடமி விருது வாங்கியவர்களும் உள்ளனர். இதற் கெல்லாம் காரணம் எங்களது குரு கி.ராஜநாராயணன்தான் என்றார்.

முதல்வர் வாழ்த்து

சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற சோ.தர்மனுக்கு முதல்வர் பழனி சாமி வாழ்த்து தெரிவித்துள்ளார்.

சாகித்ய அகாடமியின் விருது பட்டியலில் 23 மொழிகளைச் சேர்ந்த படைப்பாளர்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. கவிதை தொகுப்புகளுக்கு 7 விருதுகள் கிடைத்துள்ளன. போடோ, இந்தி, கொங்கனி, மைதிலி, மலையாளம், மராத்தி மற்றும் சமஸ்கிருதம் மொழி படைப்பாளர்களுக்கு இந்த விருதுகள் வழங்கப்பட உள்ளன. நாவல்கள் பிரிவில் 4 படைப்புகள் விருதுகளை வென்றுள்ளன. தமிழ், அஸாமி, மணிப்புரி மற்றும் தெலுங்கு மொழி நாவலாசிரியர்கள் விருதுக்கு தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

காஷ்மீரி, ஒடியா, பஞ்சாபி, ராஜஸ்தானி, சிந்தி மற்றும் சந்தாலி மொழி படைப்பாளர்களுக்கு சிறு கதை பிரிவில் விருது அறிவிக் கப்பட்டுள்ளது. புனைவற்ற படைப்பு, சுயசரிதை, வாழ்க்கை வரலாறு பிரிவுகளில் முறையே ஆங்கிலம், கன்னடம், உருது மொழி படைப்புகளுக்கு

சாகித்ய அகாடமி விருது அறிவககப்பட்டுள்ளது. கட்ருரை பரிவிலு் பெங்காலி, தோக்ரி மற்றும் குஜராத்தி மொழி படைப்பாளர்கள் விருது பெறுகிறார்கள்.

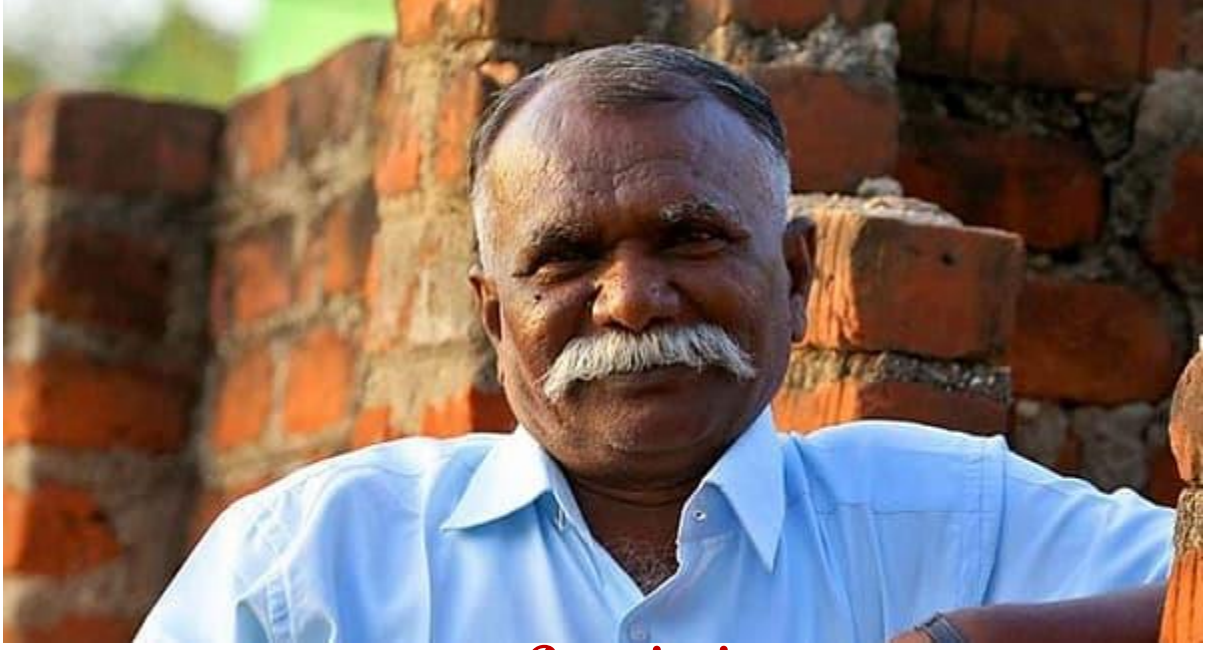
2013-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்துக்கும், 2017-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வெளியான படைப்புகள் விருதுக்கு பரிசீலிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மொழியிலும் தனித்தனி தேர்வுக்குழு அமைக்கப்பட்டு, சிறந்த நூல்கள் தேர்வு செய்யப் பட்டன. தமிழ் மொழியில் விருதுக் கான படைப்பை கவிஞர் புவியரசு, முனைவர் கே.செல்லப்பன், எழுத் தாளர் சிவசங்கரி ஆகியோரைக் கொண்ட நடுவர் குழுவினர் தேர்வு செய்தனர்.

தேர்வு செய்யப்பட்ட சிறந்த படைப்பாளிகள் ஒவ்வொரு வருக்கும் ரூ.1 லட்சத்துக்கான காசோலை மற்றும் செப்பு பட்டயம் அடங்கிய சாகித்ய விருது வழங்கப்படும். இதற்கான விழா வரும் பிப்.25-ம் தேதி புது டெல்லியில் நடைபெறும்.

`கரிசல் மண்ணின் சீர்மிகு கதைசொல்லி!'

சோ.தர்மனுக்கு சாகித்ய அகாடமி விருது

<https://www.vikatan.com/literature/arts/writer-sodharman-got-sahitya-akademi-award>

சோ தர்மன்

2019 ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாடமி விருது எழுத்தாளர் சோ.தர்மனுக்கு வழங்கப்படுகிறது. கரிசல் நில எழுத்தாளர்களில் தனக்கென தனித் தொழிநடையும் கதைக்களமும் கொண்டவர் சோ.தர்மன். தனது எழுத்துகளின் வழியே எளிய மக்களின் வாழ்வை எந்தவித பூச்சுக்ரும இன்றி பதிவு செய்தவர். கோவில்பட்டிக்கு அருகிலுள்ள உருளைகுட்டி கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்.

20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எழுதி வருபவர். இதுவரை மூன்று நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். இவரது முதல் நாவல் 'தூர்வை' 1996-ம் ஆண்டு வெளியானது. இரண்டாவது நாவல் 'கூகை' 2005-ம் ஆண்டு வெளியானது. மூன்றாவது நாவலான 'சூல்' 2016-ம் ஆண்டு வெளியானது.

'சூல்' நாவலை 2016-ம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நாவலாகத் தேர்வு செய்து விகடன் விருது வழங்கப்பட்டது.

சோகவனம்

கதையாசிரியர்: சோ.தர்மன்

<https://www.sirukathaigal.com/%E0%AE%9A%E0%AF%8B%E0%A%E%95%E0%AE%B5%E0%AE%A9%E0%AE%AE%E0%AF%8D/>

மண் நீக்கி காற்றைச் சுவாசிக்கும் ஆத்ம வெறியில் தலை நீட்டி சுட்டெறிக்கும் அக்னி ஜ்வாலையின் சூரியத் தகிப்பில் உயிர் பெற்று தன் இனம் பெருக்கும் இனவிருத்தி என்னும் மாய வலைக்குள் சிக்கிக் கொண்டுதான் அந்த இரண்டு இளம் கிளிகளும் ஆனந்தித்துச் சுகித்திருந்தன. காற்றைவிடவும் வனங்களின் ஏகாந்த மௌனத்திலும் இலைகள் சலசலக்கும் தாலாட்டிலும் நறுமணம் வீசும் காட்டுப் பூக்களின் செளந்தர்ய வாசனையில் நாசிகளின் மென்னுணர் நரம்புகள் புடைக்க கிளைவிட்டுக் கிளை தாவி, காற்றில் உதிரும் பூக்களெனப் பறந்து உல்லாசமாய் ஆனந்தக் கூத்தாடிக் களித்திருந்தன, அந்த இளஞ்சோடிக் கிளிகள். உடற்கூட்டின் கதகதப்பில் திரவம் உறைந்து அணுக்கள் இறுகிக் கெட்டியாகி உயிர் பெற்று அசைந்து, மண் நீக்கி முளைவிடும் விதையெனத் தோடுடைத்து சூரியனின் இயற்கைச் சூட்டைப் பெறும் வேட்கையிலும், தாயின் மூச்சே காற்றென இருந்த கணம் மாறி உள்காற்றை உந்தித் தள்ளி வெளிக்காற்றில் தலை நீட்டும் முதல் ஸ்பரிசத்திற்காய் காலுதைக்கும் குஞ்சுகள் பொரிக்க இடம் தேடிப் புறப்பட்டன ஜோடிக் கிளிகள்.

தன் வம்சத்தின் பாரம்பரிய நியதியை மீற முடியாமல் கிளைகளின் மேல் கூடு கட்டி வாழும் பறவைகளையும், கிளைகளிலிருந்து தொங்கும் கூடு கட்டி வாழும் பறவைகளையும் உதாசீனப்படுத்தி விட்டு மரப்பொந்துகள் தேடி வனங்களின் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் தேடி அலைந்தன. மலைக் குகைகளின் கல் பொந்துகள் மாறித்தான் மரப்பொந்துகள் உண்டாயிற்று போலும். தான் ஜனித்த தாய் வீட்டை நினைத்து காற்றில் அடையாளமிட்டிருந்த திசையில் பறந்து இடந்தேடியடைந்தன. தன் தாய் வீட்டை அந்த இடத்தில் காணாமல் விக்கித்து நின்றன. தன் வீடு இருந்ததற்கான அடையாளத்தையே காணவில்லை. திசைமாறி விட்டோமோ என்று திகைத்து அடையாளங்கள் தேடினால் அடையாளங்களாக நின்ற மரங்களையும் காணவில்லை. "ஆகா... எவ்வளவு பெரிய இலவ மரம் தன் தாய்வீடாயிருந்தது. எவ்வளவு உயரம், எத்தனை பொந்துகள். பக்கத்திலேயே கூடாரமாய் கிளை பரப்பி வெய்யில் முகமே காணாமல் எந்நேரமும் நீருக்குள் இருக்கிற மாதிரியான குளிர்ச்சியில் அசைந்தாடி பறவைகள் எல்லாவற்றையும் 'வா, வா'

காணவில்லை. சந்தன வாசனை எங்கே போயிற்று? அடர்ந்த மட்டியும் கோங்கும் பிள்ளை மருதும் இருந்த இடம் எது? ஆயிரம் கைகள் விரித்தாற்போல் நின்ற தேக்கு எங்கே போயிற்று. தன் தாய்வீட்டில் வாசற்படிபோல் பொந்தின் அடியில் இருந்த பெரிய கணுவில் நிற்கொண்டு இரையூட்டிய தன் தாயின் அலகும் தங்களின் அலகும் எவ்வளவு கச்சிதமாய் பொருந்தி மூடும் இரைகளை அலகு மாற்றிய பின் விருட்டெனப் பறந்து காற்றில் கலக்க எத்தனை தோதாயிருந்தது. அம்மரத்தின் கணு முற்றிப் பழுத்து வெடித்த பலாவின் மணத்தை இந்த நாசி உணரவே வழியிலலியே. உயிர்ப்பித்த பூமியா அத்தனை மரங்களையும் உள் வாங்கிக் கொண்டு ஏப்பம் விட்டது? கடுகளவு விதையையும் பெரிய மரமாக்கி வனமாக்கும் மண் நிச்சயமாய் விழுங்கியிருக்காது. மண் விழுங்கும் சருகுகள் கூட உரமாகி உயிர் பெற்று மரமாய்த்தானே வெளிவருகிறாது. அப்படியெனில் இந்த மரங்கள் எங்கே போய் ஒளிந்து கொண்டன. பெரு நெருப்பில் கருகியிருந்தால் தடயம் எங்கே. சாம்பலையும்கூட உரமாக்கி செடிகளுக்கு அளித்து பூ பிஞ்சு காய் பழம் விதையென சகக்ரச் சுழற்சியின் விதிக்கு மண் தானே ஆதாரம். அப்படியிருக்க மண் நிச்சயமாய் விழுங்கியிருக்க முடியாது."

கனிந்து காம்பறுந்து தரையில் விழும் விதை சுமந்த பழங்களை கையேந்தி வாங்கிக் கொள்ளும் மண்போல் தன் உடலுக்குள் சூல் கொண்ட பழங்களைப் பத்திரமாய் இறக்கி வைக்க இடம் தேடியலைந்தன கிளிகள். மழை மேகங்களைச் சுமந்துகொண்டு வனமெல்லாம் அலையும் காற்றைப் போல் அலைந்தன கிளிகள். வயசாகி கிழடு தட்டி நரை திரண்டு முடியுதிர்ந்து வழுக்கையாகி சுருக்கங்கள் கண்டு பொந்துகளாகிப் போன மரங்கள் வனமெங்கும் தேடியும் கண்ணில் படவே இல்லை. நாகங்கள் உலா வரும் தரையில் தன் விதையை விதைக்க முடியாது. மென் பழங்களை மட்டுமே கொத்தும் செவ்வலகினால் மரப்பட்டைகளைக் குடைந்து பொந்துகள் உண்டாக்க முடியாது. கிளிகளின் அலகுகளும் பழுத்துத் தொங்கும் பழங்களும் வெவ்வேறல்ல. வாய்விட்டுக் கதறாமல் ஊமையாய்ச் சுற்றி வனங்களை வட்டமிட்டே காலங்கடந்து போனது. ஹிமேல் ஒரு நாள் காமகிக்கால் கூட தன் வய்சும் தரையில் விழாமல்

மடிந்து போகும். வாதையைப் புஷ்பகும் பூகுகு முட்டையைப் புஷ்பிக்கும் கலை மறந்து போனது. விதைவேறு, முட்டை வேறா? விதைக்குப் பூமி, முட்டைக்குப் பறவை. அப்படியானால் பூமியும் பறவையும் ஒன்றுதானே.

கனத்த வயிற்றின் சூல் விரட்ட, வனத்தை மறந்த பெண் கிளி சிறகடித்துப் பறந்தது வெகு தூரம். சோகத்தில் முகஞ்சுளித்த ஆண் கிளியின் இயலாமை, மரப்பொந்து கண்ணில் படவேயில்லை. கிழடு தட்டி வைரம் பாய்ந்த பொந்துகள் உள்ள மூத்த மரங்களைக் காணவேயில்லை. மரங்களற்று செடிகளாகிப் போன வனங்கள். பல்வேறு மலர்களின் செளந்தர்ய நிறங்களும் மணங்களும் அற்ற வனம். பழங்களின் வாசனைகள் இல்லாத வனம். கூட்டங் கூட்டமாய்த் திரியும் காட்டு மிருகங்களற்ற வனம்.

வெகு நேரம் பறந்து இறக்கை ஓய்ந்து வெட்ட வெளியில் ஒற்றையாய் நின்ற மொட்டைப் பனைமரத்தின் உச்சியில் அமர்ந்து எட்டிப் பார்த்தன. செத்த பனஞ்சிராய்கள் உள் விழுந்த ஆழப் பொந்து பெண் கிளி உள்ளே போய் முடங்கிக் கொண்டது. மொட்டைப் பனையின் உச்சியிலிருந்து ஆண் கிளி கழுத்துருட்டிப் பார்த்தது. கண்ணெட்டும் தூரம்வரை வெட்டவெளி.

மொட்டைப் பனையை ஒட்டிச் செல்லும் தேசிய நெடுஞ்சாலை. ஓயாமல் கேட்கும் வாகன இரைச்சலும் ஹாரன் சத்தமும். பக்கத்திலேயே சாலையோரக் கேண்டின், இரவு பகல் எந்நேரமும் ஒளி வெள்ளத்தில் மிதக்க சத்தமாய்க் கூச்சலிடும் ஸ்டிரியோ சினிமாப் பாடல்களும் புகை கக்கும் உயர்ந்த குழாயும், காற்றில் பரவி வரும் விசித்திரமான பிரியாணி வாசனையையும் வாகனங்கள் கக்கிச் செல்லும் டீஸல் பெட்ரோல் புகை நாற்றத்தை சுவாசித்து முகஞ் சுளித்தது ஆண்கிளி. பறந்து வந்த களைப்புத் தீர தாகம் தணிக்கப் பறந்து வெளியில் சென்றது ஆண் கிளி. மலையருவிகள் கொட்ட சிற்றோடைகளில் பாம்பின் நெளிவாய், சுவை கொண்டு பாய்ந்து

வரும் கண்ணாடித் தண்ணீர் தேடி அலைந்தது. தூரத்தில் தெரந்த குளத்தில் தாழ்ப் பறந்து உற்றுப் பார்த்தது. ஒர்க்ஷாப் கழிவுகள் சேர்ந்து எண்ணெய்ப் படலம் மிதக்கும் கருமை நிறத் தண்ணீரின் நாற்றம் பிடிக்காமல் பறந்து போனது. சாலையோரக் கேண்டனிலிருந்து வெளியேறி கிடங்கில் பெருகிக் கிடந்த மீன் செதில்கள் மிதக்கும் தண்ணீரில் ஒரு கொக்கு தவமிருக்கக் கண்டதும் கிளி பறந்து போனது. தூரத்தில் நடுக்காட்டில் பம்புசெட் கிணற்றின் உப்புத் தண்ணீர் வாய்க்காலில் தொண்டை நனைத்துப் பறந்து வந்தது.

மொட்டைப் பனையின் உச்சியில் உட்கார்ந்து எட்டிப் பார்த்த ஆண் கிளியின் முகத்தில் இளஞ்சூட்டின் வெக்கை படிந்தது. ஆண் கிளி புரிந்து கொண்டது. சாலையோரக் கேண்டனில் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழியே எறிந்த பொட்டலங்களில் ஒட்டியிருந்த பிரியாணித் துகள்களையும் புளியோதரைப் பருக்கைகளையும் கொண்டுபோய் இரையாகக் கொடுத்தது. சில நேரம் ஆண் கிளி முட்டைகளுக்குக் காவல் காக்க பெண்கிளி வந்து கேண்டனில் சாப்பிட்டுவிட்டு போனது. ஒருநாள் யாரோ எச்சிலையில் சிவப்பாய் பழங்கள் கிடக்க, கிளி சந்தோஷத்துடன் ஆவலாய் கொத்தித் தின்னப் போனபோதுதான் தெரிந்தது. அந்தப் பழம் வேறெந்த உயிர்ப்பிராணிகளுமே தின்னாத, மனிதர்கள் மட்டுமே தின்கிற தக்காளிப் பழமென்று. ஏமாற்றமடைந்த கிளி ஒரு குழந்தை கோபத்தில் விட்டெறிந்த காய்ந்த ரொட்டித் துண்டைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்தது. ஒருநாள் பாலிதீன் பையின் கொஞ்சம் மீதம் இருந்த தண்ணீரை யாரோ தூக்கி எறிய, தொண்டை நனையக் குடித்து தாகம் தீர்த்தது. ஒரு வேளை அண்ணாந்து குடிக்கும் போதோ அல்லது பிளாஸ்ட்டிக் பையை பல்லால் கடித்துக் கிழிக்கும் போதோ கை தவறி விழுந்திருக்கலாம் இல்லையெனில் எந்தக் குழந்தையாவது கோபத்தில் தன் அப்பா அம்மா மீது எறிந்து குறி தவறிக் கீழே விழுந்திருக்கலாம்.

இரவில் எந்நேரமும் கண்களைக் கூச வைக்கும் வாகனங்களில் வெளிச்சங்களும் இடைவிடாது கேட்கும் இரைச்சல்களும் பேயாய் அலறும் ஹாரன் சத்தங்களும் கேண்டன்களில் அலறும் ஸ்பீக்கரின் லைங்களும் காக்கக்கை மறக்கடிக்கன. காய்ந்த பணஞ் சிராய்களின்

உறுத்தல் வேறு. ஆனாலும் ரொம்பவும் பயமுறுத்தியது ஓயாமல் ஒலிக்கும் ஹாரன்களின் சத்தம்தான். வனத்தில் எப்போதாவது யானையோ சிங்கமோ புலியோ அல்லது இடியோ மின்னலோ பெரிய சத்தத்தையும் பயத்தையும் உண்டுபண்ணும். அந்த பயம் சமயத்தில் இரண்டுநாள் கூட மறக்க முடியாமல் அடிவயிற்றைக் கலக்கும். ஆனால் இங்கேயோ ஒரு நிமிஷம் தவறாமல் பயங்கர சத்தம். சத்தமே வாழ்க்கையென்றாகிப் போயிற்று கிளிகளுக்கு. ஒரு நாள் சில வித்தியாசமான சத்தங்கள் கேட்கவும் இரு கிளிகளும் ஆவலாய் பனைமேல் நின்று எட்டிப் பார்த்தன. தூரத்தில் சில மயில்களும் இன்னும் சில குயில்களும் ஒரு புறாக் கூட்டமும் இருக்கக் கண்டு சந்தோஷமாய் பொந்துக்குள் போய் முடங்கிக் கொண்டன. படை படையாய்ச் சென்ற சிட்டுக் குருவிக் கூட்டம் மொட்டைப் பனையை ஒட்டிப் பறந்தது.

ஒவ்வொரு தடவையும் தன் குஞ்சுகளுக்கு இரையூட்டும்போது அதன் தாய் பாஷையான கிகீகீ சத்தத்தைக் குஞ்சுகள் கேட்கவிடாமல் வாகனங்களின் ஹாரன் சத்தம் மேலெழும்பி அழுக்கியது. தொண்டை வலிக்கக் கத்தியும் தன் தாய் பாஷையை குஞ்சுகளின் காதுகளில் கேட்கவைக்க முடியாமல் தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் தொண்டை வறண்டு ஓய்ந்து போயின. தன் வம்சத்தின் பாரம்பரிய நிறம் மாறி குஞ்சுகள் கிளிப்பச்சை நிறமிழந்து செம்பச்சையாய் வளர்ந்தது கண்டு தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டன. தன் குஞ்சுகள் எழுப்பும் சத்தம் வாகனங்களின் ஹாரன் சத்தம் மாதிரி ஒலிக்கக் கண்டு இரு கிளிகளும் பதறித் துடித்தன. பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழி விட்டெறிந்த அரைக் கொய்யாப் பழத்தை ஆசையாய் கொண்டு வந்து ஊட்டியது தாய்க்கிளி. பழங்களின் வாசனையறியாத ருசியறியாத குஞ்சுக்கிளி தூ.. வென்று துப்பி உமிழ்ந்தபோது தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் கண்ணீர் விட்டு அழுதன.

கொஞ்ச நாள் கழித்து வாகனங்களே வராத நிமிஷ நேர இடைவெளியில் மொட்டைப் பனையிலிருந்து ஹாரன் சத்தம் கேட்கவும் சில பேர் பேய் என்றார்கள். சில வருடங்களுக்கு முன் ஒன்றோடொன்று மோதி நொறுங்கிச் செத்த டிரைவர்களின் ஆவி பனையில் குடியேறிவிட்டது என்றார்கள். பேய்கள் வாசன் செய்யும்

அழிவிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். அதற்கப்புறம் ஜனங்கள் பயமற்று நடமாடினார்கள். காற்றில் சிறகசைத்துப் பறந்து குஞ்சுக் கிளிகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வனம் சேர்ந்தன தாய்க்கிளிகள். மரங்கள் குறைந்து செடிகள் நிறைந்திருந்த வனம் இப்போது செடிகள் குறைந்து கொடிகள் நிறைந்த வனமாய்க் காட்சியளித்தது. கிளிகளின் வித்தியாசமான ஹாரன் அலறலில் வனம் நடுங்கியது. அருகருகே வசிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட சிங்கங்களும் புலிகளும் சிலிர்த்துக் கொண்டன. ஒன்றிரெண்டாய் உயிர் வாழும் யானைகள் தும்பிக்கைகள் தூக்கி மிரண்டு நின்றன. வானத்திலிருந்து ஓயாமல் கேட்கும் ஹாரன் சத்தம் வனமெங்கும் எதிரொலித்தது. தன் வம்சத்தின் சாபம் என்றெண்ணிய தாய்க்கிளிகளும் ஓடிப் பதுங்கிக் கொண்டன.

குஞ்சுக்கிளிகள் இரண்டும் வித்தியாசமான மணம், சூழல், இரைகல் கண்டு முகஞ்சுளித்துக் கவலையோடிருந்தன. பழம் கொத்தித் தின்னவும், எதிரியின் கண் முன்னாலேயே மரத்தின் இலையா மாறி தப்பிக்கவும் தெரியாமல் ஓயாமல் ஹாரன் சத்தத்தை ஒலித்துத் திரிந்தன. ஒருநாள் இச்சி மரத்தின் உச்சியில் நின்று இரண்டு கிளிகளும் பலமாய்க் கத்தின. நடுக்காட்டுக்குள் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் வாகனங்கள் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு போவதைப் போல் விடாமல் ஹாரன் சத்தம் கேட்டது. திடீரென்று எதிர்திசையிலிருந்து பக்கத்திலேயே ரயில் வண்டியெழுப்பும் பயங்கரமான ஹாரன் சத்தம் கேட்கவும் கிளிகள் இரண்டும் மௌனியாய் நின்று கவனித்தன. ரயில் வண்டியின் ஹாரன் சத்தம் தங்களை நோக்கி மிக அருகே நெருங்கி வந்தது. மீண்டும் கிளிகள் உற்றுப் பார்த்தன. தங்களை நோக்கி இரண்டு மயில் குஞ்சுகள் கூவிக் கொண்டே வருவதைக் கண்ணுற்றன.

வனமெங்கும் பஸ் ஹாரன் சத்தமும் ரயில் ஹாரன் சத்தமும் விடாமல் கேட்கத் தொடங்கின. சில நாள் கழித்து நடுவனத்தில் ஆலைச் சங்கின் பயங்கரச் சத்தம் கேட்டது. எல்லாப் பிராணிகளும் உற்றுப் பார்த்தன.

குயிலொன்று கூவாக கொண்டு போன சத்தமது. சில நேரம் மாஷன்கள்
ஓடும் பாக்டரிச் சத்தங்கூட கேட்கத் தொடங்கியது. பல்வேறு
வாகனங்களின் பாக்டரிகளின் விதவிதமான பயங்கரச் சத்தங்கள்
வனமெங்கும் ஒலிக்க வனம் சுருங்கிக் கொண்டே வந்தது. வரவர
வனத்தின் செளந்தர்யம் குறைந்து விகாரம் குடி கொண்டது.
கடைசியாய் படைபடையாய்ப் பறந்து வந்த சிட்டுக்குருவிகள் ஊசிப்
பட்டாசுகளாய் வெடித்துச் சிதறிச் சத்தமெழுப்பி மரக்கிளைகளுக்குள்
மறைந்து கொண்டன. தன் செவிப்பறைகள் கிழிந்து ஊமையாகிப்
போன வனம் நாளாவட்டத்தில் சுண்ணாம்புக் காளவாசலாய் மாறி
அக்னியாய் தகித்தது. வனத்தைத் தேடியலையும் எஞ்சிய பறவைகள்
எழுப்பும் பலவிதமான ஹாரன் சத்தங்கள் மட்டும் விடாமல் கேட்டுக்
கொண்டேயிருக்கின்றன வனங்களையும் கடந்து.

வாழையடி...

எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் சிறுகதை

<https://aerithazh.blogspot.com/2024/08/blog-post.html>

ஐப்பசி மாசக் குளிர் உடம்பில் ஊசியாய் இறங்கியது. அந்தத்
தெருவின் வீட்டுத் திண்ணைகளில் நாயைக்கூடக் காணவில்லை. ஒரு
வேளை வைக்கோல் படப்பின் ஓரஞ்சாரம் முடங்கிக் கிடக்கலாம்.
வைக்கோலின் கதகதப்பு சொகமாயிருக்கும். தெருவெல்லாம்
நசநசவென்று சகதிகள் படிந்து தடத்தின் மேல் தடம் வைத்து நடக்கும்
பாதை, விடிந்தும்கூட ஆள் நடமாட்டமில்லை. புகையாய்ப் பெய்த
வெம்பாவில் எதிரே வரும் ஆள்கூடத் தெரியவில்லை. கிளீனர்
மெதுவாய்த் தெருவில் நடந்தார். கூரை வீடுகளின் முகட்டிலிருந்தும்
படப்புக்களின் மேலிருந்தும் புகையைப் போன்று வெம்பாப் புகை
வந்துகொண்டிருந்தது.

கிளீனர் சட்டைக்குமேல் ஸ்வெட்டர் பனியன் போட்டு மப்ளர்
துண்டால் தலப்பாக் கட்டியிருந்தான். அப்படியிருந்தும்கூட அவன்
குளிரில் வெடவெடத்தான். தண்ணீர்பட்ட செருப்பில்லாத கால்கள்
சில்லிட்டன. பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தபோது லாரியின் முன்னால்
நிற்குகொண்டு பீடிகுடித்துக் கொண்டிருந்த டிரைவர் மங்கலாகவும்

படி கங்குத் துண்பபாகவும் தெரந்தது. அவன் நேராகப் போய் நடுக்கடை தாண்டி கடவுக்குள் நுழைந்தான். இன்னும் நாலெட்டு வைத்துவிட்டால் கொத்தன் வீடுதான். வீடு திறந்திருந்தது. இருட்டில் ஆள்கூடத் தெரியவில்லை. பக்கவாட்டில் போய்த் தாழ்வாரத்தை எட்டிப் பார்த்தான். கொத்தன் குருசாமி நிறைய மூடிக்கொண்டு சுடுதண்ணி குடித்துக்கொண்டிருந்தான். எதிரே இருந்த ஈயச்சட்டியிலிருந்து காபிப்புகை மேலெழும்பியது.

'அண்ணேய்... குருசாமியண்ணே...'

'ஆரு, கிளீனர் தம்பியா, என்ன தம்பி நேத்து வாரமின்ட்டு ஒங்க பாட்ல இருந்துக்கீட்டீக, பயக பூராவும் என்னைய சடைக்காங்க, நேத்து ஒங்களால எங்க வேல மெனக்கெட்டதுதான் மிச்சம்.'

'ராத்திரித்தான் குருசாமியண்ண வண்டி வந்துச்சு, நேரா இங்கதான் வாரன். இன்னிக்கு விக்கக்கூட மார்க்கெட்ல பழம் கெடையாது. பெரிய மொதலாளி ரொம்பக் கடுப்பா இருக்காரு. எப்பிடியும் இன்னக்கி லோடு போயாகணும்.'

'டைவர் யாரு?'

'நம்ம பெரியசாமியண்ணன்தான்.'

'அனுசரிச்சு போவாருல்ல.'

'நானிருக்கும் போது ஒனக்கென்ன கவல.'

'ரேட்டு பழைய ரேட்டுனா ஒருபய வரமாட்டான். ஒரு தாருக்கு ஒரு ரூபா ஐம்பது பைசா, எனக்குத் தாருக்கு சம்பளம் போக நாலணா தனியா தரணும்.'

'மொதல்ல பெறப்பிடுண்ண, அங்க போயி பேசிக்கிருவம்.'

அங்க போயி, இங்க போயிங்கற பேச்செல்லாம் வடுங்க.
நாஞ்சொன்ன ரேட்னா வாரன். இல்லன்னா வரல, பெறகு
வந்துக்கிட்டு வழவழன்னு பேசிக்கிட்டு அது அசிங்கம்.'

குருசாமிக் கொத்தன் பனியனையும், சாரத்தையும், துண்டையும்
முடிச்சாய்த் தூக்கிவந்தான். இரத்தக் கறைகளைப் போல் வாழைக்
கறைகள் படிந்திருந்த அந்தத் துணிகளில் ஒருவித கவுச்சி நெடி
வீசியது. கிளீனர் முகஞ்சுளித்தான். ஒரு துணிப்பைக் கூட்டுக்குள்
திணித்துக் கொண்டு அரிவாளைத் தேடினான். செங்கால் நாரையின்
கழுத்தைப் போன்ற நீண்ட கைப்பிடி, உச்சியில் நல்லபாம்பின்
படத்தைப் போன்ற அகன்ற பளபளக்கும் சிறு அரிவாள். அவன்
கக்கத்தில் இடுக்கிக்கொண்டு கிளீனருக்கு முன்னால் நடந்தான். ஒரு
சில ஆட்கள் நிறைய்ய மூடிக்கொண்டு தெருவில் நடமாடுவதைக்
கண்டான். லாரியில் போய் அரிவாளையும் பைக்கூட்டையும்
வைத்துவிட்டு டிரைவரைத் தேடினான். டிரைவர் பக்கத்துப்
பெருவாய்க்காலில் 'கால்' கழுவிவிட்டு புகையை ஊதிவிட்டு
மெல்ல வந்தான்.

'என்ன குருசாமி, ஆட்கள் ரெடியாப்பா?'

'ஆமா, நல்ல நொட்டு நொட்டுனீக, நேத்து பூராவும் ரோட்டுல
காத்துக்கெடந்து கண்ணும் பூத்துப்போச்சு, குண்டியும் தேஞ்சு
போச்சு.'

'சரி, ரேட்டச் சொல்லு, பயகள தெரட்டு சுருக்காப் போவம்.'

'ரேட்டு பழைய ரேட்டல்லாம் கட்டாது. தாருக்கு
ஒன்னம்பது, எனக்குத் தாருக்கு நாலணா தனியா, தருவனா
சொல்லுங்க, இல்ல ஆள விடுங்க, பயக வேற எங்க எங்க ஆப்பர்
வாங்கியிருக்கானோ' .

'சரி காலங்காத்தால கசறாத, இந்தா அட்வான்சு பிடி. போயி சுருக்கா
கூட்டியா.'

பைக்குள் போய்ச் சுருண்டு கொண்டது. அவன் கிழக்காமல் வேகமாக நடந்து தெருவுக்குள் போனான். சடையாண்டி திண்ணையில் உட்கார்ந்து பீடி சுண்டிக்கொண்டிருந்தான். காத்தோடு சேர்த்து இறுக்கி தலப்பா கட்டியிருந்தான்.

‘ஆரு குருசாமி சின்னையாவா?’

‘யேலேய், யேய் ஆக்கங் கெட்டப் பயல, வண்டி வந்து எம்புட்டு நேரமாகுது, இனியும் உக்காந்திட்டுக் கெளம்புல, மத்த பயகளையும் சத்தங்காட்டு.’

‘ரேட்டு பேசிட்டயா சின்னியா?’

‘ரேட்டு என்னல மயித்தப் புடுங்கன பொல்லாத ரேட்டு, பழையரேட்டுதான், தாருக்கு ஒத்த ரூபா, அதுக்கு கொறையாவா போவாக’ .

குருசாமியும் சடையாண்டியும் முன்னால் வர பத்து பதினைந்து சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் பின்னாலயே வந்தார்கள். அவர்கள் மூடியிருந்த அழுக்குத் துணிகளில் மூத்திரவாடை கொச்சென்று மூக்கைத் துளைத்தது. கடவாயில் வாநீர் வடிந்து வெள்ளைக் கோடுகள் இருபக்கமும் நீண்டிருந்தன. அகன்ற பெரிய வட்ட வட்ட தட்டுக்களைப் போன்ற கூடைகளைத் தலையில் கவுத்தியிருந்தார்கள். அதன் வாய் விளிம்புகளில் சைக்கிளின் பழைய டயர்களை வட்டமாய் வைத்துத் தைத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொருவர் கைகளிலும் வலைக் கொண்டையைப் போன்ற வட்ட வட்ட சும்மாட்டுத் துணியை வைத்திருந்தார்கள். கூடைகளை லாரிக்குள் வீசிவிட்டு முண்டியடித்து ஏறினார்கள். வண்டியின் வேகத்தில் வேகமாய் வீசிய ஊளைக் காற்றில் வெடவெடத்து நடுங்கினார்கள். சேட்டன் கடையின் முன்னால் வண்டியை நிறுத்தினார் டிரைவர். பல்லோடு பல் அடித்துக்கொள்ள அவர்கள் நடுங்கிக் கொண்டே டிரைவர்தார்கள். குருசாமி ஆட்களை எண்ணி மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்குப் பதினெட்டுப் புளியோதரைப் பொட்டலத்திற்கு ஆர்டர் கொடுத்தான்.

வேகமெடுத்ததுலாரி. தூக்கித் தூக்கியடிக்க அவர்கள் சாமியாடுபவர்களைப் போல எவ்வி எவ்விக் குதித்து லம்பினார்கள். ரோட்டின் இரு பக்கமும் கண்ணுக்கு எட்டும் மட்டும் வாழைகள் கையேந்தி நிற்பதைப் போல் அதன் இலைகள் விரிந்து அசைந்தன. சிறு சிறு கன்றுகளாய், பூவைச் சுமந்துகொண்டு, பிஞ்சுத்தார் நீட்டிக்கொண்டு, முற்றிக் கவிழ்ந்த குலைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு, குலைகள் வெட்டிய வெற்று வாழைகள் காற்றுக்கு நார் உரித்து இலை பழுத்துப் பழுப்பேறிய வித விதமாய் இரு பக்கமும் கண் எட்டும்வரை பச்சை. பச்சை பசேல்...

ரொம்பத் தூரம் போய் லாரியை ஓரங்கட்டி நிறுத்தினார் டிரைவர். அவர்கள் குரங்குகளாய்க் கீழே குதித்தார்கள். ஒவ்வொருவர் ஆடைகளிலும் கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்தியதைப் போன்ற திட்டத் திட்டாய் வாழைக்கறைகள். சாயம் போன துணிகளில் எது சாயம் எது கறை என்றுகூடத் தெரியவில்லை. குருசாமியும் சடையாண்டியும் முன்னால் நடக்க அவர்கள் ஒருவர் பின்னால் ஒருவராக வரிசையாய் வரப்பில் நடந்தார்கள். வாய்க்காலில் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பிடுங்கிப் போட்ட நீர்க்கொரண்டி முட்கள் காய்ந்து கிடந்தன. அவர்கள் அதைப்பார்த்து ஒதுக்கி நடந்தார்கள். கால்கள் உணர்ச்சியற்றுப் போய்க் குளிர்ந்துவிட்டன. இருபக்கமும் நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் வாழை இலைகள் மேலெல்லாம் உரசி உரசி நனைத்துவிட, நனைந்த ஈரத்துணிகளுடன் நடுங்கிக்கொண்டே நடந்தார்கள்.

அவர்கள் அங்கிருந்து பார்த்தபோது லாரி கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. வாழைகளின் வரிசை வரிசையான இடுக்குகள் ரோட்டைப் போல நீண்டு சென்றன. நாட்டு வாழைகளின் வளர்த்தியில் பெரிய பெரிய குலைகள் முற்றித் தலை கவிழ்ந்திருந்தன. தரையில் பாதங்கள் முங்க சகதியாய் கிடந்தன. அவர்கள் சும்மாட்டுத் துணிகளைத் தலையில் இறுக்கி நாடியோடு சேர்த்துக் கயிற்றை இறுக்கிக் கட்டினார்கள். குருசாமியும் சடையாண்டியும் அரிவாளைப் பதம் பார்த்தார்கள். முதல் குலையை வள்ளியம்மாள் வாங்கட்டும் என்று அவளைக் கூப்பிட்டார்கள். அப்போதுதான் நன்றாக வேலை சாயும் என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

சிற்பெறும்புகளைப் போலத் தலையில் வாழைத்தார்களுடன் வரப்பில் வரிசையாய் நடந்துசென்றார்கள். ஓணானின் முதுகைப் போல் ஓடுங்கிய வரப்பில் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தார்கள். வாழைக் குலைகளிலிருந்து வடிந்து ஒழுகும் தண்ணீர் போன்ற திரவம் முகத்தில்வடிய அவர்கள் எட்டுமேல் எட்டுவைத்து நடந்தார்கள். சிலுவைப் பாதையாய் நீண்ட வரப்பு.

'என்ன, சின்ன மாடத்தி நட பிந்துது, முன்னாடி போறயா? இல்ல பின்னாடி வாரயா'

கிட்ணன் பயல் வாய்க்கால் தண்ணீருக்குள் இறங்கி அவளை முந்தினான். அவன் போட்டிருந்த அழுக்குப் பனியனில் ரஜினி ஸ்டைலாக நின்று போஸ் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். பயல் வாழைத்தார் சுமந்து சுமந்தே முதுகு வளைந்து இப்போது இலேசாகக் கூன் விழுந்துவிட்டது. ஊடு பழங்களை உரித்துத் தின்றுவிட்டுத் தொலிகளை ஒருவர் மேல் ஒருவர் எறிந்து விளையாடினார்கள். உதிரிக் காய்களையும் பிஞ்சுக் காய்களையும் கொண்டு வாய்க்காலில் ஓடும் தண்ணீரில் எறிந்து சட்டை நனைய விளையாண்டார்கள். வெற்றுக் கூடையுடன் வரும்போது வாய்க்கால் தண்ணீரில் கூடையை விட்டு மிதந்து வருவதை ஓடிப்பிடித்துப் படகு விளையாட்டு விளையாடினார்கள். வாழைப் பூக்களை உரித்துச் சின்னக் குழந்தைகளின் பிஞ்சு விரல்களைப் போல் இருக்கும் குழாய்களில் தேன் உறிஞ்சினார்கள்.

லாரியின் ஓரத்தில் மோட்டார் சைக்கிளின்மேல் சிகரெட்டை ஊதியபடி காண்ட்ராக்ட்காரர் உட்கார்ந்திருந்தார். லோடுமேன் ஒவ்வொரு தாராக எண்ணி எண்ணி லாரிக்குள் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். காண்ட்ராக்ட்காரரின் பட்டன் திறந்த வெள்ளைச் சட்டைக்குள் தொங்கும் மைனர் செயின் டாலர் மின்னி உச்சி மத்தியானத்தைக் காட்டியது. ஒவ்வொரு தாரையும் சுமந்து வந்து கொடுத்தவுடன் லோடுமேன் கொடுத்த அடையாள வில்லையை மறக்காமல் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

'யேய், கழுதகளா, வில்லய தொலைச்சிராதிக, தொலச்சிட்டா துட்டுக் கெடையாது.'

இரண்டு தார்களாய்க் கொண்டு வந்தார்கள். சிறு பையன்கள், பொம்பிளைகள் ஒவ்வொன்றாய்க் கொண்டு வந்தார்கள். அடிக்கடி புளியோதரைப் பொட்டலம் வருகிறதா என்று ரோட்டைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஒவ்வொரு வாழைத் தூருக்கு ஒருவராய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கால்கள் சகதியைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்க ஆளுக்கொரு பொட்டலத்தைப் பிரித்துத் தின்றார்கள்.

‘ஏலேய், மணிவேலு இன்னிக்கி சாயங்காலம் வாரயா?’

‘எங்கண்ண, எதுக்கு?’

‘வாரமின்னு சொல்லு இல்ல வரலன்னு சொல்லு. எங்க எதுக்கு அப்பிடின்னெல்லாம் கேக்கக் கூடாது.’

‘ஏனேய், போன வாரம் போனமே அங்கதான.’

‘சீ நிய் சும்மா கெட நாயி.’

‘எதுக்கு எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு, அம்மணக்குண்டிப் படம் பார்க்கத்தான்.’

செயராஜ் பயலின் உதிரிக்காய் எறிக்குத் தப்பி மணிவேல் வாழையைக் கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டு எட்டிப் பார்த்தான். போன வாரம் தாங்கள் போனதையும் டிக்கெட்டுக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுத்தும் கிடைக்காமல் கடேசியாய்ப் போனதையும் பயல் கதை கதையாய் சொன்னான். இன்னக்கி சாயங்காலம் அவன் கூட வருவதற்கு ஏழெட்டுப் பேர் ரிசர்வேசன் செய்துகொண்டார்கள். லட்சுமியும் வள்ளியும் முறைத்துக்கொண்டு சொன்னார்கள்.

‘இன்னக்கி போங்க நான் எல்லார் வீட்டையும் சொல்லி பூச வாங்கிக் குடுக்கன்.’

‘அப்பிடி போயிடுதான் லே.’

‘ ’

அவள் உம்மென்று முறைத்தாள்.

எல்லோரும் கெக்கொலி போட்டுக்கொண்டு சிரித்துக் குணுகினார்கள். வள்ளிக்கும் லட்சுமிக்கும் வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. அவர்கள் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டார்கள். நீள வாழைக்காய் ஒன்றை எடுத்து ஒண்ணுக்கிருப்பது போல் வைத்துக்கொண்டு அவர்களை சிரிப்புக் காட்டினான் மணிவேல்.

‘சீ, நாயி ஒங்க ஆத்தாட்டப் போயி காமி’

அவர்கள் முகத்தைத் திருப்பத் திருப்ப அவர்களின் முகத்திற்கு எதிரிலேயே போய் ஆட்டம் போட்டான் மணிவேல்.

குருசாமியின் அதட்டலில் ஓடிப் போய்ச் சும்மாடு கட்டினார்கள்.

‘என்னல, ஒரு மாசமா உப்பளத்துக்கு அட்டுச் சுமக்க போனிய, இன்னக்கி இங்க வந்திட்ட.’

‘பெரிய்ய பெட்டிக்கு ஒரு பெட்டி அள்ளி நிறைய்ய ரெண்டு பேரு தூக்கித் தலைமேல் வைக்கான். அங்கிருந்து களத்துக்குப் போகுமுன்ன கண்ணு முழி நெல குத்துது. கால் நரம்பு விண்ணு விண்ணுன்னு தெறிக்கி, ரெண்டு நாளா மூச்சுக் குத்துப் புடிச்சுக் குனியவும் முடியாம நிமிரவும் முடியாம, ரொம்ப சங்கடப்பட்டுப் போச்சு, அதான் அளத்துக்குப் போக வேண்டாமின்னு நின்னுக்கிட்டன், சம்பளமும் தெனச் சம்பளம் லைட் போட்ட பெறவுதான் விடுறான்.’

இரண்டு பெரிய தார்களைக் கூடையில் வைத்துக்கொண்டு வள்ளி வரப்பில் தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளின் கழுத்து நரம்புகள் விடைத்துப் போய் நின்றன. கண்முழி நிலைக்குத்த வரப்பின் மேல் நடை பழகினாள். வரிசையாய் மற்றவர்கள். அம்மா என்று அலறியபடி வாய்க்காலாக்கள் விமங்காள். ஒரு கால் விரால்

புண்ணில் நீர்க்கொரண்டி முள் குத்தி இரத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது. வரப்பில் கூடையோடு தக்கென்று உட்கார்ந்தவள் ஓ வென்று கூப்பாடு போட்டாள். தார்கள் தண்ணீருக்குள் கிடக்க கூடை மட்டும் மிதந்து சென்றது.

கூடையை ஓடிப்போய் செயராஜ் பிடித்துக்கொண்டு வந்தான். தனைந்த ஈரப்பாவடையுடன் வரப்பில் உட்கார்ந்திருந்த வள்ளி இடுப்பைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். துணியில் பொட்டலமாய்க் கட்டி முடிந்து வைத்திருந்த வில்லைகளைக் காணவில்லை. அவள் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது.

'அய்யய்யோ... அம்மா... எம் வில்லயக் காணும், சம்பளம் கொண்ட்டு போகலன்னா எங்கம்மா என்னைய அடிப்பாள...'

அவர்கள் எவ்வளவு தேடியும் வில்லைப் பொட்டலத்தைக் காணவில்லை. வள்ளி கையையும் காலையும் தண்ணீரில் உதைத்துக் கொண்டு கூப்பாடு போட்டாள். ஒருவரையும் காணாததால் குருசாமியும் சடையாண்டியும் அங்கே வந்தார்கள்.

'யேலேய், யே... சின்ன சிறுக்கிப்பிள்ளைகளா அங்க கூடிட்டு என்னல செய்றங்க.'

'வள்ளி எல்லா வில்லையவும் தொலைச்சிட்டா.'

'வில்லயத் தொலைச்சிட்டா அவுக ஆத்தாட்டப் போயி சம்பளம் வாங்கிக்கிரச் சொல்லு.'

"போங்கல, போயி, சொமங்கல நாப்பயகளா.'

அவர்கள் வெள்ளாடுகளாய் ஓடினார்கள். அப்படியும் கூட உதிரிக்காய்களின் எறிக்குத் தப்ப முடியவில்லை. முதுகைத் தடவிக்கொண்டு வாய்க்காலிலும், வரப்பிலும் சிதறி ஓடினார்கள். வள்ளியின் அழுகை ஓயவில்லை. அவள் கன்னங்கள் வழியே வழிந்த கண்ணீர் வாய்க்கால் தண்ணீருடன் கலந்துபோனது. அவள் எழுந்து

நற்க முயன்றாள். முடியவலை. நடு முதுகல் குறுகலுமபு
விண்ணு விண்ணென்று தெறித்தது. இடுப்புக்கு கீழே உணர்ச்சிகள்
குறைந்து வருவதைப் போல உணர்ந்தாள். காற்றில் ஆடிய வாழை
இலைகள் அவளைப் பார்த்துக் கைக்கொட்டிச் சிரிக்க அவள்
குத்துக்கல்லாய் வரப்பில் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். கண்கள்
மட்டும் கண்ணீரைச் சிந்திக்கொண்டிருந்தன.

சடையாண்டி சொன்னான்.

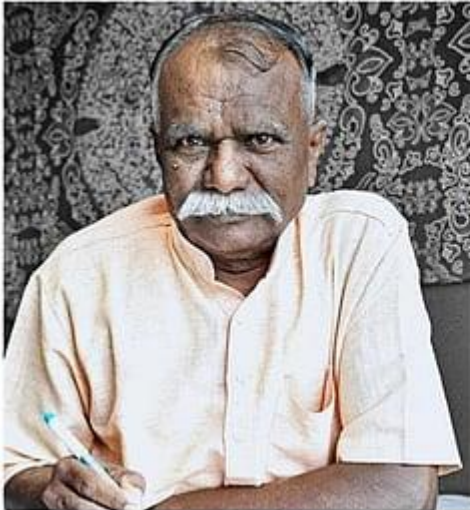
‘இப்ப, மரியாதையா வரப்பவிட்டு எந்திருச்சு வழி விடப்
போறயா? இல்ல வாழைக்கா பூச வேணுமா?’ அவள் அவனைப்
பரிதாபமாய்ப் பார்த்தாள்.

எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் எழுதிய ‘நீர்ப்பழி’ சிறுகதைத்
தொகுப்பிலிருந்து.

**என் சிறுகதையில் உள்ள அனைத்தும்
‘வாழை’ படத்தில் அப்படியே உள்ளன” -**

எழுத்தாளர் சோ.தர்மன்

<https://www.hindutamil.in/news/cinema/tamil-cinema/1302203-writer-dharman-claims-that-vaazhai-movie-resembles-his-short-story.html>

சென்னை. மாரி செல்வராஜ் இயக்கத்தில் வெளியாகியுள்ள வாழை திரைப்படத்தில் வரும் விஷயங்கள் அனைத்தும் தன்னுடைய சிறுகதையில் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் தெரிவித்துள்ளார்.

தனியார் ஊடகம் ஒன்றுக்கு அளித்த பேட்டியில் அவர் கூறியிருப்பதாவது "'வாழை' படம் பார்த்தேன். நான் எழுதிய சிறுகதை அப்படத்திலே அப்படியே இருப்பதாக நண்பர்கள் நிறைய பேர் சொன்னார்கள். படத்திலே உள்ள அனைத்து விஷயங்களையும் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே 'வாழையடி' என்ற சிறுகதையில் நான் எழுதியுள்ளேன். அதிலே காட்சிப்படுத்தப்பட்ட அனைத்தும் 'வாழை' படத்தில் அப்படியே இருக்கிறது.

சினிமாவுக்காக ஒரு சில விஷயங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அதிலே வரும் சிறுவனுடைய உழைப்பு, தரகர், கூலி உயர்வு, ரஜினி - கமல் என் எல்லாமே கிட்டத்தட்ட என் சிறுகதையில் இருப்பவைதான். வாழைத்தா சுமப்பதன் மூலமாக இரண்டு சிறுவர்களுடைய உழைப்பு எப்படி சுரண்டப்படுகிறது? இதுதான் என் கதையிலும் நான் பதிவு செய்திருக்கிறேன். மாரி செல்வராஜும் அதைத்தான் செய்திருக்கிறார்.

ஒருவேளை அவர் என்னுடைய கதையை படிக்காமல் கூட இருந்திருக்கலாம். அவரே வாழையையும் சுமந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த சிறுவர்கள் படக்கூடிய கஷ்டங்களுக்கு உருவம் கொடுத்தவன் என்ற முறையில் நான்தான் அதற்கு முழு உரிமையானவன்" இவ்வாறு சோ.தர்மன் தெரிவித்துள்ளார்.

சோ.தர்மனின் இந்த பேட்டி வெளியாகி சில மணி நேரங்களில் இது குறித்து தனது பேஸ்புக் பக்கத்தில் பதிவிட்டுள்ள இயக்குநர் மாரி செல்வராஜ் "வாழைக்காய் சுமை தூக்கும் தொழிலாளர்களை பற்றி எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் 'வாழையடி' என்கிற பெயரில் எழுதிய சிறுகதையை இப்போதுதான் வாசித்தேன். அவசியம் இந்த கதையை அனைவரும் வாசியுங்கள்" என்று பதிவிட்டுள்ளார்.

எழுத்தாளர் சோ. தர்மன் எழுதிய புகழ்பெற்ற சிறுகதை

'சோகவனம்'

ஆகும். மாறிவரும் நவீன மற்றும்

இயந்திரமயமான வாழ்க்கைச் சூழலால், காடுகள் மற்றும் இயற்கையை நம்பி வாழும் பறவைகள் மற்றும் உயிரினங்கள் எதிர்கொள்ளும் இன்னல்களை மையமாகக் கொண்டு இக்கதை படைக்கப்பட்டுள்ளது.

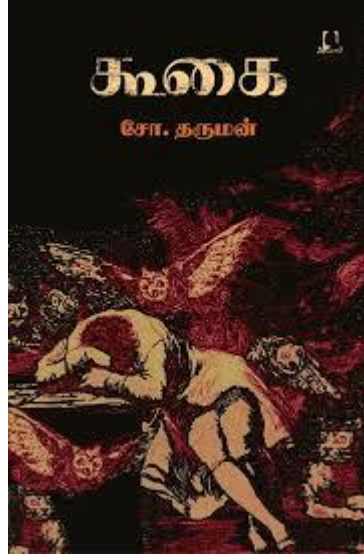
கதையின் சுருக்கம்: இயற்கையின் சூழல்:

கற்பாறைகளின் இடுக்குகளிலும் வேர் பதித்து, காற்று மற்றும் சூரியனின் வெப்பத்தில் இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் இரண்டு இளம் கிளிகள் இக்கதையின் தொடக்கத்தில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கின்றன. மனிதனின் ஆக்கிரமிப்பு: மனிதர்களின் இயந்திரத்தனமான வளர்ச்சி மற்றும் காடழிப்பு நடவடிக்கைகள் காரணமாக, அந்தப் பறவைகளின் வாழ்விடம் மெல்ல மெல்ல அழிக்கப்படுகிறது. சோகத்தின் வெளிப்பாடு: மரங்கள் வெட்டப்பட்டு, இயற்கையான சூழல் சிதைக்கப்படும்போது, உணவுக்கும் தங்குமிடத்திற்கும் வழியின்றி அப்பறவைகள் படும் துயரங்களும், அவை எதிர்கொள்ளும் மரண பயமும் மிக உருக்கமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. கருப்பொருள்: இயற்கைச் சமநிலையைக் குலைக்கும் மனிதனின் பேராசை, இறுதியில் பூமியை எப்படி ஒரு 'சோகவனமாக' மாற்றுகிறது என்பதை இக்கதை எச்சரிக்கையாகவும், சோகமாகவும் பதிவு செய்கிறது. இக்கதை குறித்த முழுமையான வாசிப்பு மற்றும் கட்டுரைகளை அறிய சோகவனம் - சிறுகதைகள் மற்றும் சோ.தர்மனின் சோகவனம் சொல்லும் சேதி ஆகிய வலைத்தளங்களைச் சரிபார்க்கலாம்.

சோ தர்மனின்

"கூதை"

<https://siliconshelf.wordpress.com/2012/01/05/%E0%AE%9A%E0%AF%8B-%E0%AE%A4%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%AE%E0%AE%A9%E0%AE>

வெங்கட் சாமிநாதன் பற்றி எழுதும்போது கூகை நாவலை என்றாவது படிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் அதைப் பற்றி எழுதிய அறிமுகமும், அந்த விமர்சனத்தைப் பற்றி எழுந்த விமர்சனங்களும் அப்படி என்னதான் இருக்கிறது இந்தப் புத்தகத்தில் என்று ஆர்வத்தைக் கிளப்பின. தற்செயலாக உடனே கிடைக்கவும் கிடைத்தது.

கூகை என்னைப் பொறுத்த வரையில் முழு வெற்றி அடையவில்லை. பிறகு, வெக்கை இரண்டையும் கலந்து கட்டி அடித்த மாதிரி இருக்கிறது. ஆனால் வெற்றி அடையாவிட்டாலும் இது இலக்கியமே. பொதுவாக தலித் இலக்கியம் மாதிரி பாகுபாடுகளில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும் இதை வசதிக்காக தலித் இலக்கியம் என்று சொல்லலாம். (சோ. தர்மன் தான் தலித் எழுத்தாளன் என்று அறியப்படுவதை விரும்பவில்லை என்று வெளிப்படையாக சொல்லி இருக்கிறார்.) காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு நாகரீகம் ஒரு குழுவை எப்படி எல்லாம் மாற்றுகிறது என்பதை இலக்கியமாக ஆவணப்படுத்தி இருக்கிறார். என் கண்ணில் நயம் குறைவு, அங்கங்கே செயற்கையாக (உதாரணமாக கூகையை வலிந்து ஒரு metaphor ஆக புகுத்துவது) இருக்கிறது. இது தலித் இலக்கியம் என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கிறார். அதற்கெல்லாம்

பூமணாதான் - அவர் எழுதுவது இலக்காயம், period. இந்த தலத
கிலித் பார்ப்பான் பறையன் அடைமொழி எல்லாம் அங்கே
வேலைக்காவதில்லை.

கூகைக்கு கோட்டான் என்றும் பெயர் உண்டா?

நாவல் அமர்க்களமாக ஆரம்பிக்கிறது. முத்துக்கருப்பனும், மூக்கனும்
துட்டி கேட்கும் சாக்கில் டவுனில் கிளப்புக் கடையில் ஒரு வெட்டு
வெட்டுவதும், பெஞ்சு மேல் உட்கார்ந்து சாப்பிடதற்காக ஊரில்
காவல்கார முத்தையாப் பாண்டியன் கையில் தர்ம அடி வாங்குவதும்
பிரமாதமான காட்சி. பாண்டியன் சண்முகப் பகடையின்
மனைவியோடு படுத்து எழுந்த பிறகு குடிக்க சாராயம் வாங்க
சண்முகப் பகடையையே அனுப்புவது அடுத்த காட்சி. பத்து
பக்கத்தில் ஜாதீய அடக்குமுறையை புட்டு புட்டு வைத்துவிடுகிறார்.

பள்ளக்குடியின் அறிவிக்கப்படாத தலைவனான சீனிக் கிழவன்
எப்போதும் அவர்கள் வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்த சந்தர்ப்பம்
நோக்கி இருக்கிறான். அவனை முன்னால் வைத்து
பள்ளக்குடியினருக்கு தன் நிலங்களை குத்தகைக்குத் தந்துவிட்டு
நடராஜய்யர் பட்டணம் போய்விடுகிறார். (பறையர்களுக்கு தைரியம்
குறைவு என்பதால் அவர்களுக்கு குத்தகை இல்லை என்று வருகிறது.
இதைப் பார்த்து தமிழ்நாட்டில் யாரும் ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்கும்
குதிக்கவில்லையா?) பள்ளக்குடியே இது தங்கள் வாழ்க்கை நிலை
உயர ஒரு அரிய வாய்ப்பு என்பதை உணர்கிறது. கடுமையாக
உழைப்பது மட்டுமல்லாமல் அடக்குமுறையை சமயம் பார்த்து
எதிர்க்கவும் செய்கிறது. அப்புச்சுப்பனும் அவன் மகன் அய்யனாரும்
ஆளை வெட்டவும் தயங்கவில்லை. ஜமீந்தார், போலீஸ், வன்முறை,
அப்புச்சுப்பனுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கும் பேச்சி, நகரத்துக்கு குடி
பெயரும் பள்ளக்குடி, தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகளின் வரவு, நில
ரீதியான அடக்குமுறை தொழில் ரீதியான அடக்குமுறையாக
மாறுவது என்று காலம் மாறுவதை நன்றாகவே காட்டுகிறார்.

சோ. தர்மன் திறமையான எழுத்தாளர் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. அருமையான framework. எனக்கு மிகவும் பிடித்த பகுதி அப்புச்சுப்பன் பன்றிகளுக்கு கோவில்பட்டியில் பாதுகாப்பு பொறுப்பை ஏற்படுத்துதான்.

கூகைச்சாமியை பற்றிய பகுதிகள் எனக்கு வலிந்து புகுத்தப்பட்டவையாகத் தெரிகின்றன. சீனிக்கிழவனின் பாத்திரம் எப்போது பள்ளக்குடியின் வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்த ஒரு சின்ன வாய்ப்பாவது கிடைக்கும் என்று காத்துக் கொண்டே இருந்து சான்ஸ் கிடைத்தால் பாய்ந்துவிடுவது போல இருக்கிறது. பாத்திரத்தின் அந்தக் கூறு நம்பகத்தன்மை குறைவாக இருக்கிறது. அதுவே அப்புச்சுப்பன் போன்ற பாத்திரங்கள் தலைமை ஏற்பது natural ஆக இருக்கிறது. திடீர் திடீர் என்று பண்டித நடைக்கு மாறுகிறார், அது பொருத்தமாக இல்லை. கொஞ்சம் ramble ஆகிறது, நடுவில் கருணாநிதி, எம்ஜிஆர் எல்லாம் எதற்கு வருகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. நாவல் 1930-50 காலகட்டத்தில் நடக்கிறது என்று நினைக்கிறேன் - அங்கே இந்த references ஒரு anachronism ஆக இருக்கிறது.

வெ.சா.வின் விமர்சனம் பற்றியும் ஒரு வார்த்தை. நடராஜய்யர் நாவலில் ஒரு சின்ன பாத்திரம். வெ.சா.வின் விமர்சனத்தைப் படித்துவிட்டு நான் என்னவோ நினைத்தேன். வெ.சா. நாவலில் தன் முடிவுகளுக்கு சாதகமான ஒரு சிறு பகுதியைப் பற்றி விலாவாரியாக பேசுகிறார். அது என் கண்ணில் தவறு இல்லை. அந்தப் பகுதி - ஒரு அய்யர் நிலங்களை நாயக்கர்-தேவர் போன்ற ஆதிக்க ஜாதியினரைத் தவிர்த்து பள்ளருக்கு குத்தகைக்கு கொடுப்பது, பிறகு விற்பது இத்யாதி - நிச்சயமாக highlight செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றே. இன்றைய தலைமுறையினருக்கு இருக்கும் ஒரு பிம்பத்தை அது கட்டுடைக்கிறது. என்பது வயதிருக்கும் வெ.சா.வே தன் பிம்பங்களையே அது கட்டுடைத்தது, இப்படி எல்லாம் நடந்திருக்கிறதா என்று நானே சோ. தர்மனிடம் கேட்டேன் என்று

எழுதுகிறார். இந்தப் பகுதிக்கு நச்சுயமாக ஒரு சமூக முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. ஆனால் இது நாவலின் ஒரு சிறு பகுதி என்பதை வெ.சா. எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. விமர்சனத்தைப் படிப்பவர்களுக்கு சோ. தர்மன் நாயக்கர்-தேவர் அடக்குமுறை, அய்யர்களின் உதவி இரண்டையும் ஏறக்குறைய சம அளவில் வைத்து சோ. தர்மன் எழுதி இருக்கிறார் என்று தோன்றும். (எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது.) உண்மையில் இது பள்ளர்களின் வாழ்க்கை, அதில் சம்பந்தப்படும் அளவுக்குத்தான் பிற ஜாதியினர் விவரிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த விமர்சனத்தை வைத்து வெ.சா.வை பிராமணப் பிரியர் (வெறியர்) என்றெல்லாம் சொல்வது டூ மச்.

சாவுக்குருவியா சூரியக் குருவியா?

(சோ. தர்மனின் 'கூகை')

சா. தேவதாஸ்

<https://keetru.com/index.php/2010-04-21-04-13-10/07/6164-2010-04-21-04-24-32>

"கூகையின் கண்கள் இரவிலும் மின்னும் காந்தம் தானே இலை உதிர்த்து மரம் தளிர்க்கும் காலச் சுழற்சியின் காலண்டரா, இந்தக் கூகைச்சாமியின் கண்கள்?'"

ஏப்ரல் முதல் வாரம் வெள்ளிக்கிழமை காலையில் சோ. தர்மனின் "கூகை" (காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2005) நாவலைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். அலுவலக ஆய்வுக்கூட்டம் இருந்ததால், ஆரணியிலிருந்து திருவண்ணாமலை செல்லும் பேருந்துப் பயணத்தின் போதும் வாசிப்பைத் தொடர்ந்தேன். இடையில் போளூரில் கிடைத்த சிறிது நேரத்திலும் ஆரணி திரும்பும் பயணத்திலும் வாசித்து முடித்து விட்டேன். 320 பக்கங்கள் கொண்ட இந்நாவலை இவ்வளவு ஈர்ப்புடன் வாசிக்கச் செய்தது எது?

பிரதிநிதித்துவப்படுகின்றது என்பது இன்றளவும் எனக்கு வசீகரம் குறையாத விஷயம். நவராத்தி கொண்டாட்டங்களுக்கு முக்கிய இடம் வகிக்கும் மேற்கு வங்காளத்தில் ஒருநாள் பண்டிகையின் போது சரஸ்வதி, ஆந்தை வாகனத்தில் வருவதுண்டு. அறிவின் அடையாளமான ஆந்தையை, கல்விக்கடவுள் இங்கே வாகனமாகக் கொண்டுள்ளது. இது புராண தொன்மச்சித்தரிப்பு.

திசைமாறி வழி தவறித் தவிப்போருக்கு திசைகாட்டி உதவும் ஜீவனாக நாட்டார் கதைகளில் ஆந்தை காட்டப்படும். ஆனால் நடைமுறை வாழ்வில் ஆந்தை அலறுதல் அபசகுனம், ஆந்தை, சாவுக்குருவி என்றுள்ளது. ஏன் இந்த முரண்பாடு? ஒன்றின் இயல்பை யதார்த்தத்தை உணரத் தவறி, வேறொன்றாக அடையாளங்காணத் தொடங்குதல் என்பதால். காலப்போக்கில் மக்களிடையே இத்தகைய மாறுதல் உண்டாகியுள்ளது என்றுதான் புந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஒரு காலத்தில் ஊர்களுக்கே ஆந்தைகுடி, கூகையூர் என்று மக்கள் பெயர் வைத்துள்ளனர்.

ஆந்தைகுடி திருவாரூக்கு அருகிலும், கூகையூர் கள்ளக்குறிச்சி வட்டத்திலும் உள்ளன. கூகை தெய்வமாகவும் வழிபடப்பட்டிருக்க வேண்டும். கூகையினைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடும் சீனிக்கிழவன், உப்பத்திரார் தீங்கானதாகக் கருதியதால், தன்னுடன் சித்திரம்பட்டிக்கு எடுத்து வந்து கோயில் கட்டி வாழும் போது, அங்கு காளி கோயில் கட்டுவதற்கு மக்கள் விரும்புகையில், வேற்றாருக்கு எடுத்துச் செல்லும் நிர்ப்பந்தத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது 'கூகை' .

“கூகையை இரவில் யாராலும் பிடிக்க முடியாது. சூரியனைக் கண்ணாக்கிக் கொண்டு இரவில் மட்டுமே தலைகாட்டும் பறவையிது. சூரியனே கண்ணாக இருப்பதால் சாமானியமாக யாரும் கிட்டத்தில் நெருங்கிவிட முடியாது. பச்சைப்பிள்ளைக் கூட பகலில்

கூகையைப் படித்து வாடலாம். ஏனெனால இந்த அண்டத்திற்கே ஒளிவழங்கும் சூரியக்கண்ணை பகலில் கடனாகக் கொடுத்துவிடும். இரவில் இரைதேட வாங்கிக் கொள்ளும்'' (பக்.134/35)

பகற்பொழுதில் பார்வை இல்லாததால் பலவீனமாகவும், இரவுப்பொழுதில் தீட்சண்யம் கொண்டிருப்பதால் பலமிக்கதாகவும் உள்ளது கூகை. வரலாற்றின் நேற்றைய பக்கங்கள் வரையும் அவலத்தில் உழன்ற தலித்துகள் இன்று விழிப்புணர்வு பெற்றுள்ளதையும் எழுச்சி கொண்டுள்ளதையும் ஒருவகையில் இத்துடன் அடையாளப்படுத்தலாம். நாவலின் தீவரம் மிக்க பகுதிகளை இரவில் நிகழ்வதாக முன் வைத்திருப்பதையும் இங்கே சுட்டிக்காட்டலாம். இது பற்றி முன்னுரையில் ஆசியர் குறிப்பிடுவது "ஒவ்வொரு தடவை கூகையைப் பார்க்கும்போதும், நானும் ஒரு கூகை என்பதையும் என் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஆனால் எல்லோர் கண்களுக்குப் புலப்படும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் அழிக்க முடியாத ஒரு அடையாளத்தை நான் சுமந்து திகிறேன் என்பதையும் உணர்கிறேன். இரவுப் பறவையான கூகைகளின் வாழ்வின் இரவுப் பொழுதுகளே முக்கிய நிகழ்வுகள், சந்தோஷங்கள், சோகங்கள் நிகழும் நேரங்களாகும். கூகை நாவலில் இரவு என்பதை மையப்படுத்தியே முக்கிய நிகழ்வுகள் சாத்தியமாகும்'' (பக்.10)

கூலி உழைப்பாளிகளாக, மேல்சாதியினருக்குச் சேவகம் ஊழியம் செய்பவர்களாக, வாரத்தில் ஒரு நாள் ஜமீன் நிலத்தில் கூலி இல்லாது உழைப்பவர்களாக, பாலியல் ரீதியில், பொருளாதார ரீதியில், சமூகரீதியில் சுரண்டப்படுபவர்களாக, ஒரு கட்டத்தில் கிராமங்களிலிருந்து நகரங்களுக்குக் குடிபெரியர்ந்து உதித் தொழிலாளிகளாக திரிய நேர்பவர்களாக, இப்படியாக ஒவ்வொரு நிலையிலும் வஞ்சிக்கப்படுபவர்களாக இருந்து வரும் தலித்மக்கள் வாழ்க்கை கோவில்பட்டி சார்ந்தும் அந்நகரை ஒட்டிய கிராமங்கள் சார்ந்தும் இந்நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இது வெறும் ஆவணப் பதிவாக நின்று போகவில்லை. திரு அ. ராமசாமி தன் விமர்சனத்தில் குறிப்பிடுவதுபோல வகை மாதியான சித்திப்பு

இங்கு நிகழவில்லை. எந்தக் காலமானாலும், எந்தப் பண்புநலன்

பாதக அம்சங்களுடனும் விவக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண்மைக்குரிய முழு அம்சமும் இல்லாது பிறக்கும் ஆண்டாளம்மாள், பிறந்தமேனியாகத்திரிவதும் அதன் காரணமாக அவளது தந்தை கெங்கையா நாயக்கர் கூனிக்குறுக நேர்வதும், அவள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட நந்தவனத்தைக் காணும் சீனிக்கிழவன், கெங்கையா நாயக்கர் வம்சம் வேறுந்து தூர்ந்து போய்விட்டதா என்று வினவுகையில், கெங்கையாவின் தம்பி அக்கையா நாயக்கர் குறிப்பிடுவது, ஏதோ சித்தர்கள் ஞானம் போன்றதாக அமைந்துள்ளது.

“இத்தனை மரஞ்செடிகளும் கொடிகளும் மருந்து மூலிகைகளும் யார்? ஆண்டாளம்மாள். இத்தனைப் பறவையினங்களும் யார்? ஆண்டாளம்மாள் அவை எழுப்பும் விதவிதமான சத்தங்கள் வெவ்வேறல்ல ஆண்டாளம்மாளின் பேச்சு. ஆண்டாளம்மாளின் சிரிப்பு. ஆண்டாமாளின் அழகை, ஆண்டாளம்மாளின் ஓலம்... வாடிக் கருகிய நாலைந்து மாலைகள் தொங்கும் கோயிலிலா ஆண்டாளம்மாள் குடியிருப்பாள்? உலோகங்கள் உருக்கி ஓசையிடும் மணியோசை யாருக்கு வேணும்? விலங்குத்தோல் ஒலி வித்தைக்காரனுக்குச் சொந்தம். கிளிகளின், குயில்களின், காகங்களின், மயில்களின், மைனாக்களின், சிட்டுக்குருவிகளின், செம்போத்தின், வாலாட்டிக் குருவியின், புறாவின், பருந்தின் கூச்சலில், சங்கீத தாளைய ஒலியில் சயனித்திருக்கிறாள் ஆண்டாளம்மாள் கனிவர்க்கமாய், மூலிகை மருந்தாய், நிழல்தரும் வனமாய், தாகம் தீர்க்கும் தண்ணீராய், பாசம் தரும் மலராய் நித்தம் பூக்கிறாள், சிரிக்கிறாள் ஆண்டாளம்மாள்.... (பக்.125/26)

ஆண்டாளம்மாள் இப்படியென்றால், இந்நாவலில் ஒரு பிரதானப் பாத்திரமாக, பிருமாண்டமான ஆகிருதியாக வரும் பேச்சி துடுக்கும் தையமும் மிக்கவள். பட்டவர்த்தனமாகப் பேசுபவள். எதற்கும் சளைக்காமல் பேராடுபவள், தன்னைப் போல்

பாதுக்கப்பட்டவர்களுக்காக கை கொடுப்பவள். எந்தப் பிரச்சனையையும் எதிர்கொள்ளத் தயங்காதவள் இன்னொரு பெரிய பாத்திரமான சீனிக்கிழவன் அளவுக்கு அழுத்தமாக தீவிரத்துடன் உருவாக்கப்பட்டிருப்பவள்.

பெண்மையினையும் கூகையினையும் இணைத்து இடம் பெறும் சொல்லாமல், விளிம்பு நிலை வாழ்க்கைக்குப் பொருந்துவதாக அமையும்: "இரவில் அமைதி பெண்மை; பொறுமையின் லட்சணம் பெண்மை; காத்திருத்தலின் மகத்துவம் பெண்மை. பெண்ணின் வாழ்க்கையே முழுமையடையும் இடம் காத்திருத்தலில் கூகை பெண்மை பிணம் எரியும் வெளிச்சத்தில் பேயோடு பேயாய் நிற்கும் இரவு. மனிதன் கூகை கிடைத்தது போதுமென்று தேடியலையாமல் கிடைத்ததைத் தின்று வாழும் இனம் கூகை இனம் நட்சத்திரங்கள் ஜொலிக்கும் கும்மிருட்டில் காடுகளில் காவல்காத்து நிற்கும் மனித இனம் கூகை இனம்...." (பக்.127)

பிரச்சனைகளை, நடப்புகளை, நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யவே யதார்த்தவாதம் இடம் தரும். அவற்றுக்குப் பின்னுள்ள இரகசியங்களை, சூதுகளை, வஞ்சனைகளை வெளிக்காட்ட ஆசியர் ஓர் உபாயத்தை மேற்கொள்ளுகிறார். நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்த உடனேயே குரல்கள் ஒலிக்கின்றன. கோபத்துடனும் வன்மத்துடனும், வேதனையுடனும் விரக்தியுடனும் சீற்றத்துடனும் சினத்துடனும். இக்குரல்கள், மனித நடப்பிலிருந்து இயற்கை உலகுக்குத்தாவிச் சென்று ஒலிக்கின்றன. இவை பாத்திரங்களின் குரல்களாகவும் இருக்கலாம்; ஆசியன் குரல்களாகவும் இருக்கலாம் நிகழ்வுகள் சம்பவங்களுக்கு உவமைகள் உருவகங்கள் ஆகாமல், இன்னொரு தளத்திலான குரல்களாக அவை இருப்பது, ஒருவகை நாடகபூர்வமான தன்மையைத் தந்து விடுகின்றது. உதாரணமாக ஓர் இடம்.

சக்கிலியக்குடியைச் சேர்ந்த கருப்பியை தன் இச்சைக்கு ஆளாக்கியதுடன் நில்லாமல், அவளது மகள் வெள்ளையம்மானையும் சுகிக்க வேண்டும் என்னும் திட்டத்துடன் வெள்ளையம்மாளுக்கு

முத்தையாப்பாண்டியன் கூறும் இடத்தில் இடம் பெறும் குரல்: "பொந்துக்குள்ளிருந்து, கிளி கண்களை உருட்டிப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தது. வல்லூறு அசையவே இல்லை. பசி மறந்து மூச்சுவிடப் பயந்த குஞ்சுகள் ஆலமரம் சுழன்று அசைந்தது. அத்தனை இலைகளும் கிளிகளாகிப் போயின. கிளியும் இலையும் வெவ்வேறா? ஆரவாரம் கூச்சலுடன் எரிந்துவிழும் நட்சத்திரங்ளெனப் பறந்து வந்தன பல்லாயிரம் கிளிகள். வல்லூறு கழுத்துருட்டிப் பார்த்துத் திகைத்தது. எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் பச்சைக் கிளிகள் வனங்களின் மரங்களின் அத்தனை இலைகளும் கிளிகளாகிப் பறந்த மாயம்.... தப்பித்துப் பிழைக்க பறந்தது வல்லூறு. பழங்கொத்திய அலகுகள் சதை கிழிந்தன. வல்லூறு இனமே அருகிப்போனது. மரங்களை வெல்ல மரத்தால் மட்டுமே முடியும். வலைப் பின்னலெனத் தரையில் பதிந்திருக்கும் வேர்கள் வம்ச விருத்தியின் விதைகள், உரம் சேர்க்கும் மத்திய இலைகள், வனம் நனையப் பொழியும் மழை இவற்றை வெல்ல எந்த எமனுக்குண்டு பலம்? (பக்.61)

ஆண்மையிழந்தவரான லிங்கையா நாயக்கன் மனைவி பத்ரராஜம்மாள், அவர்களது பதிவாளான சீனியுடன் கூடுவதைப் பார்க்க நேர்ந்த நாயக்கர் தற்கொலை செய்து கொள்ளுமிடத்தில் இடம் பெறும் குரல், புனைவுலகில் சிறகடித்து வேதனையை முனங்கும் "வெள்ளைச் சேலை உடுத்தி உருமாறி கிளியிலிருந்து புறாவானாள் பத்ரராஜிம்மாள். புறாவின் கெந்தப்பு... பார்வையின் மிரட்சி வலை விக்கும் வேடர்களுக்குக் கிளி சிக்காது. கிளிகளுக்குண்டா வலை? புறாக்களின் பூர்விகம் பெண்மை போலும். சீனு பலமுறை கூகைச்சாமியின் கோயில் முன்னால் சொல்லியழுதான். கண் தூசியின் உறுத்தலாய் இருவருக்குள்ளும் நமைந்த அந்தநாள் மாதங்களாய், வருஷங்களாய், யுகங்களாய்த் தொடரும் ஆழம் கொண்டது (பக்,41)

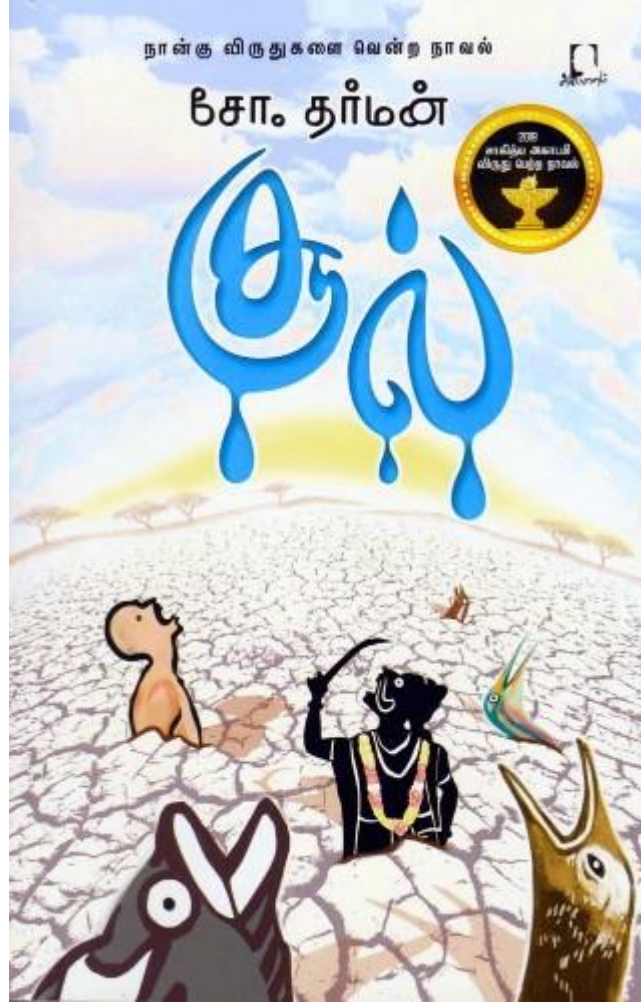
Rock horned owl என்று பறவையாயலாளரால் அழைக்கப்படும் கூகை அபூர்வமான தோற்றமுடையது. பழுப்பும் மஞ்சளமான நிறத்தில் இருதயத்தில் கோட்டோவியத்தைப் பெற்றிருப்பது. இருளை விலக்கி விரட்டித்தள்ளும் கூய ஒளி கொண்டது. இருளை ஆளத்தெரிந்த அதற்கு பகலை ஆள்வது சிரமமானதில்லை. பகலில் அதனைப் பயந்த சுபாவமுள்ளதாக ஆக்கிவிட்டார்கள்.

மண்ணுக்குரியவர்களை, மண்ணில் விளை விளைப்பவர்களை, மண்ணால் படைப்பவர்களை மண்ணிலிருந்து விலக்கி அந்நியமாக்கி சேவகம் புபவர்களாக ஆக்கியது வரலாறு. அது ஆதிக்க வரலாறு; அதிகார வரலாறு.

வரலாற்றுத்தி அம்பலப்படுத்தி சயான வாசிப்பைத் தரும்பொருட்டு யதார்த்தப் பதிவாகவும் மாயப் புனைவாகவும் தர்மன் தந்திருப்பதுதான் கூகை, இனி கூகை சாவுக்குருவியல்ல. அது சூரியனைக்கண்ணாகக் கொண்டுள்ளது சூரியக் குருவிதானே!

வரலாற்று அடுக்குகளிலுள்ள சூதுகளையும் விதியின் வரைவுகளையும் களைந்து நீக்கி ஆற்றல்மிக்க மொழியில் அனாயசமாகக் கதை சொல்லியிருக்கும் தர்மன் தனக்கேயான அழகியலையும் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

எனவேதான் "கூகை" சீறுகிறது, ஒளியைப் பாய்ச்சுகிறது, விழிப்புணர்வைத் தருகிறது. Rock horned owl என்று கூகையைக் குறிப்பிடும் தமிழ்ப்பேரகராதி அது ஒலிப்பதை, 'கூகை குழறுதல்' என்று பதிவு செய்துள்ளது. ஆனால் தர்மன் பதிவு செய்துள்ள கூகை சினங்கொண்டு அலறுகிறது. இது வெறும் பதைபதைப்பிலான ஓலமில்லை; ஆத்திரத்தின் பீறிடல், அவசத்தின் பிளிறல், எழுச்சியின் முழக்கம். மேலும், கூகை மட்டுமே நீலநிறத்தைக் காணக்கூடியது. நீலம், தொலைவின் ஆழத்தின் நிறமாகும். சோகத்தின் துயன் நிறமும் அதுதானே.

எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் எழுதிய 'கூல்' நாவல், தென் தமிழக மக்களின் வேளாண்மை, நீர் மேலாண்மை மற்றும் இயற்கை சார்ந்த பாரம்பரிய அறிவை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட ஒரு மிகச்சிறந்த நாவலாகும். இந்நாவல் 2019-ஆம் ஆண்டிற்கான மதிப்புமிக்க சாகித்திய அகாதெமி விருதை வென்றுள்ளது. நாவலின் சிறப்பம்சங்கள்: கதைக்களம்: எட்டயபுரம் அருகே உள்ள உருளைக்குடி கிராமத்தின் கண்மாயை (நீர்நிலை) தூர்வாரிப் பராமரிப்பதும், அதைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் வாழ்வியலும் நாவலின் முக்கியக் கதைக் களமாகும். 'கூல்' என்ற பெயர் காரணம்: மனிதக் கருவைச் சுமக்கும் தாயின் வயிற்றைப் போல, உலகிற்கு உயிருட்டும் நீரைச் சேமித்து வைக்கும் 'கண்மாய்' (நீர்நிலை) தான் இந்த உலகின் உயிர் சுமக்கும் கூல் என்று ஆசிரியர் உருவகப்படுத்தியுள்ளார். பாரம்பரிய அறிவு: இயற்கை மாற்றங்களை

(மழை, பருவ காலங்கள்) கண்க்கும் பறவைகளின் பழக்கம், தாவரங்களின் வகைகள் மற்றும் நீர் நிலைகளைப் பாதுகாக்கும் பண்டைய முறைகள் ஆகியவை நாவலில் நேர்த்தியாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. சூழலியல் வீழ்ச்சி: நவீன அறிவியல் மற்றும் அரசியலால் நமது பாரம்பரிய நீர்நிலைகள் மற்றும் இயற்கைக்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியை இந்நாவல் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது. சூழலியல் மற்றும் கிராமிய வாழ்வியலை அறிய நினைப்பவர்கள் கட்டாயம் படிக்க வேண்டிய ஒரு முக்கிய ஆவணம் இந்த நாவல். நாவலைப் பற்றிய கூடுதல் தகவல்களையும், விமர்சனங்களையும் பனுவல் இணையதளம் அல்லது கீற்று இணைய இதழ் வாயிலாக நீங்கள் அறியலாம்.

சூல் (நாவல்) - சோ.தர்மன்

எம். சேகர்

https://segarkavithan.blogspot.com/2020/06/blog-post_99.html

இன்றைய சமூக வளர்ச்சியில் மக்களிடையே எழும்புகின்ற எந்தப் பிரச்சினையையும் நாவல் என்ற கலை வடிவத்தின் வாயிலாக நம்மால் விவாதிக்க முடிகிறது. நாவலே சமுதாயத்தில் இணைப்பை ஏற்படுத்தும் தன்மையையும் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ள வைக்கும் கருவியாகவும் அனுபவங்களைக் கற்றுக் கொடுக்கும் சிந்தனைக் களமாகவும் பண்பாட்டு மரபுகளைப் பரிமாறிக்கொள்ளும் பரிவர்த்தனைக் களமாகவும் சமுதாயக் கோட்பாடுகளை அலசி ஆராயும் அரங்கமாகவும் விளங்குகிறது. அவ்வகையில் 'சூல்' நாவல் இந்தத் தலைமுறையிலிருந்து பல தலைமுறை பின்னோக்கிச் சென்று ஓர் அழகிய நீர்நிலை சார்ந்த ஒரு வாழ்க்கை அனுபவத்தை அந்தக் கிராமத்து மக்களின் மனநிலைக்கேற்பவும் சூழல்களுக்கு ஏற்பவும் படைப்புருவாக்கமாகத் தந்துள்ளது.

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே' - தொல். 14

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு ஏற்ப வாழ்ந்த நம் மூதாதையர்களின் வழியில் வாழ்ந்த ஒரு வாழ்க்கையை இந்நாவலின்மூலம் நம் முன் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார் நாவலாசிரியர் சோ. தர்மன். காட்சிப்படுத்தியதோடு நில்லாமல் நம்மையும் அவ்வாழ்க்கையோடு இயைந்து பயணிக்கவும் வைக்கிறார். இது தனிமனித வாழ்க்கை அல்ல. ஒட்டு மொத்த கிராமத்தின் வாழ்க்கை. இந்நாவலில் முக்கிய கதாபாத்திரம் என எதுவும் கிடையாது. எல்லா கதாபாத்திரங்களும் அதனதன் தன்மைக்கேற்பக் கதையை வேர்களாக ஊன்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்றே சொல்ல வேண்டும்.

வரதம்பட்டி, பீக்கிலிபட்டி, வள்ளிநாயகிபுரம், ராவுத்தன்பட்டி, நல்லமுத்தன்பட்டி, வீரப்பட்டி, கட்டுராமன்பட்டி, சென்னையம்பட்டி போன்ற ஊர்களுக்கெல்லாம் கரம்பைமண் வளமுள்ள பெரிய கண்மாயான உருளைக்குடி கண்மாயில் தூர்வாரி பராமரத்துப் பணியைக் கிராமத்து மக்கள் தொடங்குவதிலிருந்து கதை ஆரம்பமாகிறது. பரம்பரை நீர்ப்பாய்ச்சி அய்யனாரிடம் ஆசிபெற்று எட்டயபுரம் அரண்மனை கொடுத்த மண்வெட்டியால் கண்மாயின் கரையின்மேல் மூன்றுமுறை வெட்ட, அதனைத்தொடர்ந்து ஊர்மக்களும் கரையை வெட்ட ஆரம்பிக்கின்றனர். இப்படியாகத் தொடங்கும் நாவல், பல கிளைக்கதைகளுடனும் சம்பவங்களுடனும் வரலாற்று நிகழ்வுகளுடனும் உருளைக்குடி மக்களின் மனநிலைகளை மிகவும் இயல்பாக விவரித்துச் செல்கிறது. இத்தகைய கிராமிய வாழ்க்கையைப் புனைகதையில் வடிப்பதில்

வல்லவர்களான ஆர. சண்முகசுந்தரம், கி. ராஜநாராயணன்
வரிசையில் சோ. தர்மனும் முக்கியமான ஒருவராகிறார்.

நீர்நிலைகளை நம்பி வாழும் மக்கள் அவர்களின்
விவசாயத்திற்காகவும் ஊர்மக்களின் நல்வாழ்விற்காகவும்
அவற்றை எப்படியெல்லாம் பராமரித்து அடுத்தடுத்த
தலைமுறையினருக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளனர் என்பதை
விவசாயிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் வாசிப்பவர்களுக்கும்
உணர்த்தும் கதை. அன்றைய வழக்கில் உள்ள
சொலவடைகளுடனும் கிராமத்துக்கே உரிய கிண்டல்
பேச்சுகளுடனும் சொல்விளையாட்டுகளுடனும் ஒவ்வோர்
அத்தியாயத்திலும் நம்மை வியக்க வைக்கிறது. அன்றைய
தமிழர்களின் மொழி ஆளுமையை உணர்த்துவதாகவும்
உள்ளது. படிப்பறிவு இல்லாத மனிதர்களிடம் இத்தனை
மொழியாற்றல் எங்கிருந்து வந்தது என சிந்திக்கவும்
வைக்கிறது. இதுதான் தமிழ் மண்ணின் மணம்.

உருளைக்குடியில் உள்ள ஒவ்வொரு காவல்
தெய்வங்களுக்கும் ஒரு கதை என காவல் தெய்வங்கள்
தோன்றிய பல கதைகள் இந்நாவலில்
ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கட்டக் கருப்பன், கள்ளன் சாமி
என பல வழிபாடுகள் உருவான கதை நாவலில் அந்த
மக்களின் வாழ்வியலோடு மிக இயல்பாகச்
சொல்லப்பட்டுள்ளது. தூள் மாவு சாமி, போதுமான அளவுக்கு
நீர் தேவை இருக்கின்றபோது மழையை மற்றப் பகுதிகளுக்கு
அனுப்பிவைக்கும் சடங்கு என பல கிராமத்து
சம்பிரதாயங்களும் நம்மை வியக்கவைக்கின்றன.

குழந்தைகள் இல்லாவிட்டாலும், ஊரெல்லாம் தாயாக
மதிக்கும் கொப்பளாயி, அன்று பிரபலமாயிருந்த தேனி,
பெரிய குளம், சோமவங்கான், அக்கார்

பயிரிட மெனக்கெட்ட மகாலிங்கம் பிள்ளை, தெய்வச் சிலைகளைப் படைக்கும் கலையைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட செண்பக வேளாளர் என ஒவ்வொரு மனிதர்களையும் அவர்களின் இயல்பிற்கு ஏற்ப கதாபாத்திரங்களாக்கி நாவலில் நம்மோடு உறவாட வைத்து வெற்றியும் பெற்றுள்ளார் நாவலாசிரியர். மேலும், கிராமத்தில் உள்ள சில பரிகாரப் படலங்களையும் குறிப்பாக, அய்யர் பண்டாரத்திற்குச் சொன்ன பரிகாரப் படலம், அய்யர் பண்டாரத்துக் சொல்லி பண்டாரம் கொப்புளாயிக்குச் சொன்ன பாம்புக்குளம் உருவான பரிகாரப் படலக்கதை போன்றவற்றையும் நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

அத்தியாயம் 15இல் பாஞ்சாலக் குறிஞ்சியிலிருந்து தப்பித்துப் போகும்போது உருளைக்குடியைக் கடந்துபோகும் வீரபாண்டிய கட்டபொம்பனின் வருகை நாவலைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும் ஆர்வத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்கிறது. கேரள மந்திரவாதி குஞ்ஞான், அனுமன் முனி, எட்டயபுர அரண்மனையில் நடக்கும் விபரீத சம்பவங்கள், இருளப்ப சாமி, மூன்று தலைமுறையாகக் காத்து வந்த பூமிக்கடியில் புதைத்து வைத்த புதையல் எனத் தொடரும் கதை சுதந்திரத்திற்குப் பின் என நகர்ந்து இன்றைய உருளைக்குடியில் நம்மை வரவேற்கக் காத்திருக்கும் பெரிய அலங்கார வளைவில் ஓர் அதிர்ச்சியுடன் நிறைவு பெறுகிறது.

இந்நாவல் தமிழர்களின் தொன்மையான பண்பாட்டின் தொடர்ச்சி, நீர்நிலைகள் சார்ந்த இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியல், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், தொழில் சார்ந்து குடிகள், மொழி வழக்காறுகள், புழங்கும் பொருட்கள், உணவுப் பண்பாடும் மரபார்ந்த மருத்துவம், அன்றைய

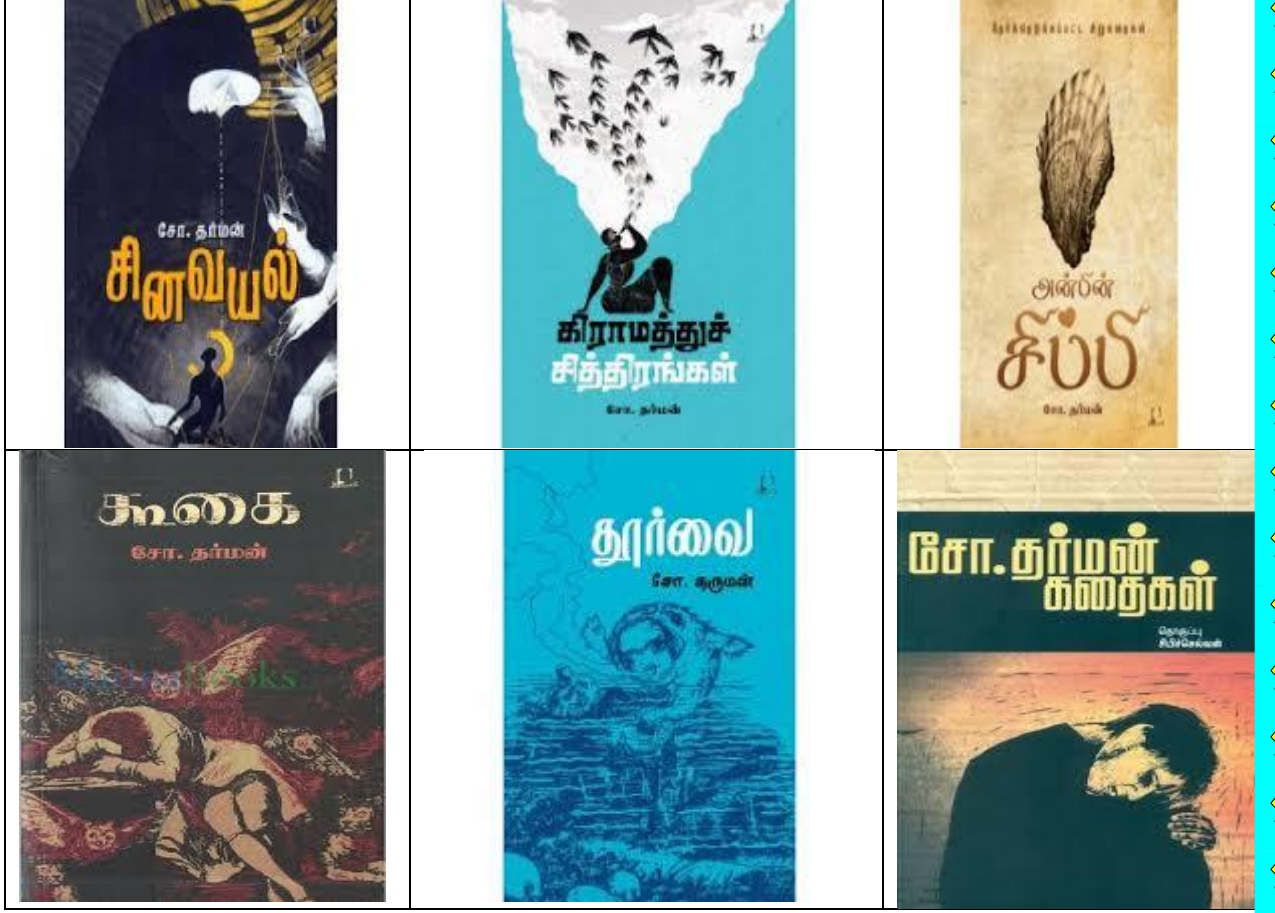
அறிந்துகொள்ள ஒரு வாய்ப்பை வழங்கியிருக்கிறது. மேலும், நீர்நிலைகளில் வாழும் மற்ற உயிரினங்களைப் பற்றிய விரிவான பல தகவல்களும் இந்நாவலில் கிடைக்கிறது.

சுதந்திரம் கிடைத்தபோது, ஆங்கிலேயர்கள் சுதந்திரத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை, கிட்டத்தட்ட முப்பத்து ஆறாயிரம் கண்மாய்கள், ஊரணிகள், குளங்கள், ஆறுகள் போன்ற நீர்நிலைகளையும் கொடுத்துவிட்டுத்தான் போனார்கள். ஆனால், இன்றைய நீர்நிலைகளின் நிலை என்ன? அரண்மனையின் ஆட்சியின்கீழ் கிராமத்து மக்களே கவனித்துக்கொண்ட குடிமராமத்து ஒழிக்கப்பட்டு இன்று அதுசார்ந்து ஏகப்பட்ட துறைகள் வந்த விட்டபோதிலும், இன்றைய நீர்நிலைகள் அடைந்த மாற்றங்கள் என்ன? என்ற நாவலாசிரியரின் கேள்வி நாவலை வாசித்து முடித்தவுடன் நமக்கும் எழுவதில் ஐயமில்லை.

நாவலை வாசிக்கும் நாமும் உருளைக்குடியின் மண்மணத்தோடும் அந்த வாழ்க்கையோடும் ஒன்றிப்போய் விடுகிறோம். ஆனால், அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் எப்படி அந்த வாழ்க்கையை இழந்து போனார்கள்? நாவலின் இறுதியில் நாவலாசிரியர் இப்படித்தான் முடிக்கிறார்.

‘சில வருடங்களாக எல்லா கிராமங்களும் நிதானத்தை இழந்து விட்டதோடு, நிதானத்தை இழந்து வாழவும் பழகிக்கொண்டு விட்டன’

- - எம். சேகர்

காணொளிகள்

01] மூன்று சிறுகதைகள் | சோ. தர்மன்

<https://www.youtube.com/watch?v=kDF8V91mfJE> [33:28]

சோ. தர்மன் (Cho. Dharman, பிறப்பு: ஆகஸ்ட் 8, 1953) என்பவர் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த புதின, சிறுகதை எழுத்தாளர் ஆவார். கரிசல் மண் சார்ந்த வேளாண் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்யும் படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவர். கி. ராஜநாராயணனின் எழுத்துகளால் ஈர்க்கப்பட்டு எழுத்தாளராகப் பரிணமித்தவர்களில் ஒருவர். [4] 2019-ஆம் ஆண்டு வரை 13 நூல்களை எழுதியுள்ளார். இலக்கியச்சிந்தனை, தமிழ்வளர்ச்சித்துறை, சாகித்திய அகாதமி விருதுகளைப் பெற்றவர்.

02] சோக வனம் | சோ. தர்மன் | சிறுகதை

<https://www.youtube.com/watch?v=UgDggEpssAo> [16:34]

03] 'சூல்' புத்தகம் உருவான கதை ! | சோ. தர்மன்

<https://www.youtube.com/watch?v=Gi3zO4O4U8o> [24:26]

அந்தக்கால மன்னர் ஆட்சி முதல் இன்று வரை நீர் நிலைகளை எப்படியெல்லாம்

அனுபவத்தையும் பயணத்தையும் பற்றி நம்முடன் பகிர்வுள்ளார்.

04] 'இலக்கியமும் வாழ்வும்' - சோ.தர்மன் உரை

<https://www.youtube.com/watch?v=opiiIasXSzI> [53:35]

05] கிராமங்களில் கொட்டிக்கிடக்கும் உணர்ச்சிபூர்வமான கதைகள்

<https://www.youtube.com/watch?v=N11PHEC58dI> [32:10]

06] கூகை | ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கை பயணம்|

<https://www.youtube.com/watch?v=wns76D-4ouo> [20:16]

(☺)(☺) சோ தர்மன் (☺)(☺)

